

บทที่ 1

ชุดราตรียาวสีขาวมีประกายระยิบระยับสีฟ้าแทรกอยู่ในเนื้อผ้าที่เซมิกาเลือกสวมในงานคืนนี้ออกแบบและตัดด้วยฝีมือช่างที่ไม่ได้มีชื่อเสียงเป็นที่เลื่องลือ แต่ก็สวยเสียเหลือเกินเมื่อประดับอยู่บนเรือนกายสูงระหง

รูปแบบของชุดราตรีเป็นแบบสวยเรียบกระชับทรวดทรงกลมกลิ้งครึ่งบน เปิดไหล่โค้งเสียหนึ่งข้างเพื่ออวดผิวเนียนสวยสีขาวอมชมพูของเนื้อก ส่วนสายคล้องไหล่สองเส้นเล็กๆ อีกข้างซึ่งแลบอบบางจนเหมือนกระตูกเพียงเบาๆ ก็หลุดติดมือก๊ัดเข็มก๊ัดพลอยสีน้ำเงินเข้มรูปหยดน้ำสองหยดล้อมด้วยเพชรเม็ดเล็กๆ จาก Freeze Diamond แม้ราคาไม่แพงจนเกินเอื้อม แต่ฝีมือช่างก็ประณีตและทันสมัยรับกับใบหน้าสวยขริมน้ำเพชรที่ส่องแสงไฟเป็นประกายระยิบช่วยส่งให้หยันต์ตาสีดำสนิทของเธอโดดเด่นขึ้น ส่วนตัวชุดครึ่งล่างนั้นเนื้อผ้าทิ้งตัวลงปกปิดเอวบางเหมือนจะมีเล่ห์กล คือพลิ้วไหวเหมือนจะเผยให้เห็นสัดส่วนทุกคราที่เธอเอียงกรายแต่พรางไว้อย่างสงบ

ชายกระโปรงยาวกรอมเท้าก็ช่างชวนให้แต่ละก้าวดูเข้ายวน

เนื่องจากมันคล้ายจะปกปิดเท้าเรียวสวยที่ถูกห่อหุ้มอย่างเบาบางใน รองเท้าสีขาวนวลเปลือยผิวให้เห็นเกินครึ่งได้...แต่ก็ไม่เหมือนนยามเธอ เดินไปบนพื้นปูพรมของโรงแรมหรูระดับห้าดาวที่ใช้จัดงานช่างชวนให้ เหลียวกลับมาค้นหาคำตอบให้ตัวเองอีกสักทีว่าสิ่งที่วอมแวมอยู่ใต้ อารมณ์อันปิดมิดนั้นสวยงามจริงละหรือ ทั้งนี้เจ้าของเรือนกายสวย สมส่วนอย่างสาวเต็มตัวกลับไม่สนใจสายตาของใครเลยสักคน ยังคง เดินส่งารวกับนางพญาตรงไปที่โต๊ะของห้องงานเลี้ยงฉลองมงคลสมรส ของเพื่อนร่วมรุ่น ในชมรมเชียร์ผู้หนึ่งขณะเรียนด้วยกันในชั้นอุดมศึกษา ของมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงเป็นอันดับหนึ่งของประเทศ

คืนนี้เขมิกาแต่งหน้าค่อนข้างเข้มสำหรับบอกรางานกลางคืน ผมยาว ดำลึบตรงสลวยที่ม้วนขึ้นเป็นมวยเก้และชมวดปอยเป็นระลอกคลื่น ไล่แกมทิวไร้เครื่องประดับใดๆ เพราะช่างที่ทำให้ต้องการความ งามงามของเส้นผมตามธรรมชาติของเธอ

ไม่มีสร้อยคอหุรุๆ มีเพียงตุ้มหูเพชรเม็ดเล็กๆ และไม่มิก้าไฉน ข้อมือ ทว่าแค่นั้นก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้ผู้พบเห็นเธอเข้าใจถึงคำพูด ที่ว่าอัญมณีใดเล่าจะสู้ดวงตาสวยซึ่งของหญิงสาวผู้งดงาม ขณะก้มลง ตวัดตัวอักษรในสมุดอวยพรบ่าวสาว ปอยผมยาวๆ ก็ขยับลงไล่ แกมทิวปราศจากไผ่ฟ้า ขนตาดกหนาเป็นแพทที่เพียงแค้ใช้เครื่องสำอาง เพิ่มความยาวขึ้นนิดเดียวก็ส่งให้ดวงหน้าสวยหวานนั้นหยาดเยิ้มปาน จะหยด ทำเอาสาวน้อยที่เฝ้าอยู่หน้าโต๊ะและอยู่ใกล้ที่สุดยังอดไม่ได้ ที่จะมองอย่างเหม่อๆ ราวต้องมนตร์ ไม่แพ้หนุ่มๆ ที่ลอบมองเธอ ตั้งแต่ก้าวเข้ามาในงานก่อนหน้า

"ฝากซองไว้ที่ไหนดีคะ"

เขมิกาเงยหน้าขึ้นถามสาวน้อยที่นั่งประจำอยู่ที่โต๊ะเพราะไม่เห็น กล่องสำหรับใส่ซองช่วยงานอยู่ตรงไหนเลย และเสียงหวานกังวานปาน เสียงกริ่งกริ่งของระฆังแก้วยามต้องแรงลมอ่อนก็ทำให้สาวน้อยแทบ

ละลายไปตรงนั้น

"กล่องใส่ซองไปทำธุระข้างในแป็บหนึ่งคะพี่ ฝากซองไว้ให้ห้องได้เลยคะ"

เขมิกากำตามที่คนเฝ้าโต๊ะหน้างานแนะนำ ก่อนจะหยุดยืนยิ้มอยู่ที่เดิมเมื่ออีกฝ่ายรับซองไปแล้วยังมองเธอไม่คลาดสายตา จนเพื่อนข้างๆ ต้องเอาศอกกระทุ้งแล้วเตือน

"ของชำร่วยด้วยแก"

"เออใช่" สาวน้อยสะดุ้ง รีบส่งของชำร่วยของบ่าวสาวให้อย่างกระตือรือร้นและจับจ้องอยู่แต่ดวงหน้าสวยหวานชวนดูของเขมิกา ทว่าเขมิกามีปฏิกิริยาเพียงแค่มืออ่อนๆ ขณะรับของชำร่วยเป็นตุ๊กตากระเบื้องเคลือบคู่บ่าวสาวมาใส่ไว้ในกระเป๋าถือใบเล็กๆ ที่คล้องแขนเรียบร้อย ก่อนจะเดินเข้างานไปอย่างไม่สนใจในสายตาของใคร ไม่ว่าจะเป็นสาวน้อยสาวใหญ่หรือหนุ่มคนไหน

ไม่ใช่ว่าถูกมองจนชิน แต่เป็นเพราะเธอไม่สนใจสายตาของใครเลยจริงๆ จึงไม่ทันสังเกตว่ามีดวงตาคมทอประกายตื่นตระหนกและพลุ่งพล่านสับสนจากการปรากฏตัวของเธออีกคู่หนึ่ง...ตามติดชิดเรือนกายและดวงหน้าของเธอไม่ห่างเลยตั้งแต่เธอก้าวเข้ามาในงาน

ภากรคิดว่าเขาจะหยุดหายใจไปเสียแล้วเมื่อแน่ใจว่า 'เธอ' มาปรากฏตัวตรงหน้าเขาอีกครั้งหลังจากไม่ได้พบกันอีกเลยถึงเจ็ดปีเต็ม

แรกเลยนั้นเขาไม่ทันสังเกตเธอ ต่อเมื่ออรพรรณหญิงสาววัยใสข้างตัวกระตุกแขนเขาให้ดูคนสวยสะดุดตา ในขณะที่ฝ่ายนั้นโดนพลอยรวีเจ้าสาวของงานคืนนี้ดึงไปถ่ายรูปคู่กันตรงซุ้มดอกไม้หน้างาน

จากเสี้ยวหน้านวลงามด้านข้างที่ค่อยๆ ผินมาให้เขาได้เห็นชัดๆ ส่งผลให้ร่างทั้งร่างกระตุกเหือกก่อนจะซาจนขยับเขยื้อนไม่ได้ ทั้งที่ใจผวาเข้าไปหาเธอแล้วเมื่อหันมาเห็น หัวใจที่ยังเก็บซากรักที่ตายร้าง

ไว้ราวกับของมีค่าเต็มระรัวจนนอกแทบระเบิดเป็นเสี่ยงๆ

"สงสัยจะเป็นเพื่อนรุ่นเดียวกันกับพี่พลอยมั้งคะพี่ภาค ท่าทาง จะเขม่นกันนิดๆ ด้วยสิ ดูลึเคะ พี่พลอยทำท่าเหมือนมองหาใครให้ คุณคนสวยคนนั้นด้วยสิ อ้อ...อ้อมเดาว่าเราต้องแซวกันเรื่องพี่คนนั้น ไม่ได้ควงใครมาแน่เลย พี่พลอยนะชอบเหน็บคนอย่างนี้แหละ"

ภาครแทบไม่ได้ยินสิ่งที่อรพรรณเจื้อยแจ้วอยู่ข้างหู เนื่องจาก ในอกของเขามีแต่เสียงร้องไห้ปานจะขาดใจของหญิงสาวคนหนึ่งเมื่อ เจ็ดปีก่อน

"พี่ภาคคะ พี่ภาค!"

อรพรรณเสียงดังขึ้น ชายหนุ่มจึงรีบขานรับคำเรียกด้วยอาการ สะดุ้งน้อยๆ เมื่อคนที่ควงแขนเขาไม่ปล่อยเตือนให้รู้ว่าเขาเหม่อลอย จนไม่ได้สนใจเธอ "มีอะไรคะน้องอ้อม"

"พี่ภาคเป็นอะไรคะ อย่าบอกนะคะว่ามองคนสวยจนตาค้างไป อีกคน"

คนถาม...ถามด้วยน้ำเสียงกระเจ้ากระงอดเล็กน้อยพองาม ไม่ได้ ลังเกตเลยว่าสีหน้าของเขาซีดขาวเกินกว่าจะเรียกได้ว่ามองใครสักคน จนตาค้าง

นับตั้งแต่เขมิกามาปรากฏตัวตรงหน้าเขา ภาครู้สึกเหมือน ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขามี ที่เขาเป็น ณ ขณะนี้...ไม่มีค่าอันใดเทียบเท่า กับเธอ ไม่ว่าจะผู้คน เงิน เกียรติยศ ตักดีศรี หรือที่ยืนในสังคม

วันเวลาที่ผ่านมามองเปรียบได้กับการเคี้ยวรำให้เขาได้สำนึกว่า เขายังรักเธอเสมอ...ถึงได้ไม่เคยเก็บกวาดเศษซากความเจ็บช้ำจากอดีต ที่ทิ้งคาอยู่ในหัวใจ

ภาครอยากจะสะบัดแขนแล้ววิ่งไปหาเขมิกาเดี๋ยวนี้เลย แต่เขา ทำไม่ได้ ไม่ใช่ว่าเขายิ่งใหญ่มาจากที่ไหน หรือเธอต่ำต้อยด้อยค่า ไม่ คู่ควรจะเป็นคู่ควงของชายหนุ่มผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นคลื่นลูกใหม่ที่นำกล้ว

ในธุรกิจอาหารและเครื่องดื่มอย่างนายภากร แต่เป็นตัวเขาเองที่สำนึก
ได้ว่าได้ทำสิ่งเลวร้ายกับเธอ จนไม่สมควรแบกหน้าไปให้เธอเห็นแล้ว
ทำให้ดวงหน้านางตงามนั้นหมองลง

ต่อให้อยากเข้าไปพูดเข้าไปคุยเท่าไร เขาก็ต้องฝืนและใช้เวลา
อันขมขื่นเหล่านี้ทำความเข้าใจกับความรู้สึกที่ปล่อยทิ้งไว้ในอดีตโดย
ไม่สะสางให้เสร็จสิ้น

ภากรจำต้องยิ้มอย่างซ่อนความขมขื่นไว้ภายใต้ดวงหน้าคมเข้ม
น้ามองของเจ้าของ ‘บริษัทโภคภากร’ ที่เติบโตอย่างโดดเด่นในช่วง
สิบกว่าปีที่ผ่านมา เขาหันมาทางหญิงสาวที่กำลังจะเข้ารับพระราชทาน
ปริญญาในอีกสี่เดือนข้างหน้าและยิ้มให้อย่างยากลำบาก

"ก็อ้อมเรียกให้พี่ตัวเองไม่ใช่หรือ พี่ก็ดูนะสิ"

"แต่พี่ภาคมองเขตาค้างเลยนี่ เดี่ยวหะ มากับอ้อมแล้วมอง
ผู้หญิงอื่นหรือ อย่างนี้ใช้ได้ที่ไหน เดี่ยวอ้อมจะฟ้องพี่อ้อ"

ภากรไม่ได้ต่อล้อต่อเถียงหรืออึ้งอนหญิงสาววัยใสที่ในสายตา
ของเขาเธอยังเป็นแค่สาวน้อย...น้องสาวของเพื่อนร่วมงานที่เห็นกันมา
หลายปี เขาเพียงแค่อึ้งนิดๆ แล้ววางมือลงบนเรือนผมที่พยายามเกล้า
ขึ้นให้สวยอย่างผู้ใหญ่ แต่ดูอย่างไรก็ไม่เข้ากับดวงหน้าอ่อนวัยอีกฝ่าย
เท่า...เขมิกา

มือใหญ่ที่มักจะปลอบประพรวงอย่างเป็นธรรมชาติซังก เมื่อเขา
รู้สึกว่ารพรพรณในยามนี้...มีวัยเท่ากับเขมิกาใน 'ตอนนั้น'

อารมณ์ความรู้สึกมากมายที่ไม่เคยตัดทิ้งได้อย่างเด็ดขาด...ได้
ลุกขึ้นรุมตีเขาให้เจ็บหนึบไปทั้งตัวทั้งหัวใจ ความสุขุมเยือกเย็นที่มี
เหมือนจะละลายหายไปทีละนิด

ภากรมื่อสั้น ใจสั้นหิวขึ้นมาอย่างปัจจุบันทันด่วน...เมื่อเงาอดีต
ผุดขึ้นในหัว

"พี่...ขอตัวไปห้องน้ำสักครู่นะ"

ชายหนุ่มกล่าวตามมารยาท แต่ก็ไม่รอให้คู่ดวงของตนเปิดปาก เขารีบผลไปในจังหวะที่อรรณพเจ้าบ่าวของงานเดินเข้ามาสมทบกับน้องสาวของตน

"อ้าว เจ้าภาคไปไหนนั่นอ้อม ห้องน้ำเหรอ"

"ค่ะ พุดแล้วก็ไปเลย" อรพรรณบอกพี่อย่างโกรธๆ "จู้ๆ เป็นอะไรไปไม่รู้ สงสัยตกหลุมรักสาวสวยปริศนาชุดขาวฟ้าเมื่อกี้เข้าแล้วมั้ง"

"สาวสวยปริศนาชุดขาวฟ้าคนนั้นนะเหรอ" เจ้าบ่าวหัวเราะร่วนซี้ซำมไหล่ตัวเองไปส่งๆ โดยมีเป้าหมายคือโถงงานเลี้ยงหลังบานประตูที่เปิดกว้าง พร้อมกันนั้นก็ดึงแก้วน้ำจากในมือน้องสาวมาดื่มแก้กระหายก่อนจะเล่าให้อีกฝ่ายฟังว่า "เพื่อนที่ชมรมเชียร์ของพลอยสมัยเรียนมหาวิทยาลัย เขาเล่าให้พี่ฟังนานแล้วว่าตอนอยู่ชมรมเชียร์มีคู่อริอยู่สามคนชื่อลี่ ชื่อตอง กับชื่อฟ้า สองคนแรกมาแล้ว ส่วนสาวสวยปริศนาคนเมื่อกี้ก็เป็นคนที่สาม พลอยเขาก็แซวเพื่อนเล่นเหมือนเดิมแหละว่าไม่ยกเอาแฟนมาด้วย คนแรกเขาโกรธแล้วเซดใส่ ส่วนคนที่สองเขาค้อนหน้ามู๋ปึ้งๆ เข้างานไป ไม่เหมือนคนสุดท้ายนี่เย็นๆ เยือกๆ เขาตอบเสียงเย็นเลยนะว่าจะมีไม่มีก็เรื่องของเขา ยินดีด้วยก็แล้วกันที่เจอผู้ชายไซ่คร้ายเข้าแล้วหนึ่งคน เสร็จแล้วแม่คุณก็หันมายิ้มเย็นๆเยือกๆกับพี่ บอกขออวยพรให้ไซ่คดี โอ้ย...คนนี้น่ากลัวกว่าสองคนแรกอีกพี่พลอยโกรธใหญ่เลย บอกว่าทำเป็นไม่เห็นหัวคนอื่นเหมือนเดิม"

"อ้าย...แล้วงานนี้จะมีช่วงเอาคืนอะไรกันใหม่นะพี่อัฐ อ้อมไม่เอาด้วยนะ พี่อัฐต้องห้ามพี่พลอยดีๆ นะ งานนี้เพื่อนคุณพ่อเพื่อนคุณแม่ มากันเพียบ ปกติคุณพ่อคุณแม่ก็ไม่ค่อยปลื้มพี่พลอยอยู่แล้ว อย่าให้กลายเป็นสะใภ้ที่โดนพ่อผิวแม่ผิวเขม่นไปทั้งชีวิตเชียวนะพี่อัฐ"

ภาครถึงกับเข่าอ่อนยวบเมื่อพาร่างขาหนีบของตัวเองมาถึงห้องน้ำ

ของโรงแรมบริเวณโถงด้านล่างซึ่งเงียบและร้างคนพอจะให้เขาล้มลงบนโซฟาที่ตั้งไว้ริมประตูไม้ประดับมุกสีสวยโดยไม่ต้องระมัดระวังท่าทีของตน...ว่าดูอ่อนแอสักเท่าไร

เขาเอนหลังลงพิงผนังห้องน้ำที่ทั้งใหญ่และสวยสะอาดราวกับห้องพักชั้นดี พลันนั้นภาพเหตุการณ์ที่เพิ่งประสบมาหมาดๆ ก็ย้อนกลับมาโจมตีราวกับรอกท่าอยู่และเห็นโอกาสของมัน

ความเข้มแข็งที่ประคองให้เขายืนอยู่ ณ ขณะนี้เห็นหน้าเขมิกาอีกครั้ง เวลานั้นหมดสิ้น...หมด...ไม่เหลือแม้แต่หยาดหยดเดียว

ฟ้า...

ภาครำพึงชื่อเธออย่างแสนรักและเจ็บปวด หัวใจในอกบีบรัดเหมือนจะฆ่าเขาให้ตาย ความรักที่เขาฝังเอาไว้ในสุสานที่แสนลึกดิ้นรนจะฟื้นคืนขึ้นมาช่วยเขาให้ตายแทนเท้าของมัน

เธอกลับมาแล้ว...ผู้หญิงที่เขาเคยคิดจะฝากชีวิตไว้เมื่อเจ็ดปีก่อน เธอกลับมาหลังหายไปจากชีวิตเขาราวกับไม่เคยรู้จักกัน ก่อนจะมาเพื่อตอกย้ำว่ารักที่เขาเคยคิดว่ามันจะตายดับได้เมื่อไม่เห็นหน้ากันแท้ที่จริงมันยังอยู่ในใจ

"ฟ้า..." ชายหนุ่มยกมือขึ้นปิดหน้า แต่ท้องฟ้าไม่อาจใช้ฝ่ามือบังได้ฉันใด ความจริงก็ไม่อาจปิดเบือนด้วยคำโกหกได้ฉันนั้น

ภาครโกหกตัวเองตลอดเวลาที่ผ่านมาว่าเขาสามารถเลิกรักเธอได้ เพราะเธอทำให้เขาผิดหวัง แม้บางครั้งเขาจะยังอาลัยรัก เคยเลียบเคียงถามถึงเธอจากคนรอบข้างบ้าง...แต่เมื่อไม่มีใครยอมบอก เขาก็ทำเป็นยอมรับในคำตอบของมัน ทึกทักเอาไว้คงเป็นเพราะหมดวาสนาต่อกันแล้วจึงไม่อาจหวนกลับมาบรรจบกันได้ใหม่ ฝ้าปิดภาพของเธอที่คอยผูกพรายขึ้นมาในหัวใจยามว่างพอจะปล่อยให้ล่องลอยไปเรื่อยเปื่อย หากเมื่อได้พบตัวจริงของเธอ...ภาครก็รู้แล้วว่าที่เขาพยายามทำมาทั้งหมดคือเรื่องของการโกหกตัวเอง

ใจเกี่ยวรัก

14

เขายังรักเธออยู่...รักเสมอ ไม่ว่าเมื่อเจ็ดปีก่อนจะเกิดอะไรขึ้น เขาก็รู้แล้วว่ามันไม่เคยมีอิทธิพลเหนือหัวใจรักที่เขาให้ต่อเธอ เจ็ดปีนานพอจะพิสูจน์ได้แล้วว่าเขาไม่เคยหมดรักในตัวเธอ แม้เขมิกจะทำให้เขาผิดหวังมากเพียงใด

ภากรสูดลมหายใจเข้า ลดมือลงแล้วมองผ่านความพว่พวายของนัยน์ตาคมขึ้นไปยังเพดานประดับด้วยอักษกลับรูปช่อดอกพุดซ้อน เขานั่งนิ่งอยู่เช่นนั้นจนหัวใจเริ่มสงบลง สมองเริ่มกลับมาปลอดโปร่ง หลังจากนั้นก็สายหัวอย่างสมเพศตัวเองที่เพิ่งมารู้ตัวเอาตอนนี้ว่าเสียเวลาไปถึงเจ็ดปีเพื่อทุกข์ระทม

เจ้าของฉายาคลื่นลูกใหม่แห่งวงการธุรกิจอาหารและเครื่องดื่ม สูดลมหายใจเข้าปอดลึกอีกกระลอกหนึ่ง ก่อนจะปรับเปลี่ยนนิริยาบทมาครุ่นคิด แล้วสิ่งที่เรียกว่าความกลัวก็เดินทางเข้ามาแทนที่ความขมขื่น

เขากลัวว่าจะมีเพียงเขาคนเดียวที่จมปลักอยู่กับซากรักที่หักพังในครานั้น ส่วนเธอไปมีชีวิตใหม่ที่สวยงาม...ดูลงเดียวกับภาพลักษณ์อันงดงาม ณ ขณะปัจจุบันของเธอ

"ไม่..." ภากรรำพึงกับตัวเอง กัดฟันสะบัดหัว

พอทันที เขาจะไม่หนี ไม่ทำตัวเป็นผู้ถูกกระทำแล้วกลับไปนั่งทุกข์ทรมานใหม่ต่ออีกเจ็ดปี

บทที่ 2

งานทดลองมวงคลสมรระหว่างพลอยรวีกับบรรณพดาเนินต่อไปอย่างราบรื่น จนทุกคนเริ่มลืมน่าพลอยรวีได้เชิญเพื่อนเก่าเพื่อนแก่ควมตำแหน่งคู่อริสมัยเรียนมหาวิทยาลัยมาด้วยอีกสามคน บ่าวสาวเดินทักทายกับญาติๆ และเพื่อนตามโต๊ะ มีการถ่ายรูป หยอกล้อพูดคุยบนเวทีก็มีการแสดงให้ดู งานดำเนินไปด้วยความเพลิดเพลินของแขกหรือ กระทั่งมาถึงไฮไลต์อีกอย่างหนึ่งของงานแต่งงานนั้นคือการโยนช่อดอกไม้เจ้าสาวให้แขกสาวๆ ที่ยังไม่มีคู่สมรส

สาวโสดพากันออกไปยืนรอหน้าเวที ทุกคนสนุก ยิ้มแย้มแจ่มใสพูดคุยเล่นหัว และตื่นเต้นกับพิธีการเล็กๆ ทว่าไม่มีใครคาดคิดว่าพอเจ้าสาวขึ้นไปยืนบนเวทีแล้วกลับไม่ยอมตั้งทำโยนช่อดอกไม้เสียที่กระทั่งแขกหรือเริ่มมวง และพิธีกรบนเวทีต้องเข้าไปกระซิบถามขณะยังมีไมโครโฟนอยู่ในมือด้วยในฐานะเครื่องมือนำมาหากิน

"เป็นอะไรไปครับเจ้าสาว ไม่โยนช่อดอกไม้หรือครับ"

พลอยรวีทำอิดเอื้อนแล้วคว้าไมโครโฟนไปจากมือพิธีกร ก่อนจะเอื้อนเสียงหวานเชื่อมแต่ประโยคเชือดเฉือนลื่นดี

"พลอยอยากโยนช่อดอกไม้จะแยแล้วละ แต่ห่วง...กลัวว่าเพื่อนสามคนสุดท้ายในรุ่นจะไม่ได้แต่งงาน มองลงไปยังไม่เห็นมารอรับดอกไม้กันเลย..."

"เอ่อ...หรือครับ" พิธีกรใจเต้นระทึก และสัญญาตัญญากับบอกให้รู้ตัวแล้วด้วยว่าเจ้าสาวซึ่งใครๆ ก็รู้ว่ามีคาแรกเตอร์แบบร้ายโง่งมช่างไม่เกรงใจใครประสาลูกสาวนักการเมืองชื่อดังที่ผลัดกับคนในพรรคหนึ่งเก้าอี้รัฐมนตรีมาทุกสมัย...กำลังจะเล่นงานใครบางคนที่เขาบอกว่าเพื่อน

ปากเจ้ากรรมมันดันเอออไปกับเธอแล้วด้วยนี่สิ...เค้ากลางแห่งหายนะจึงกอดตัวขึ้นตรงหน้าตัวเบ้อเร่อ

แม้จะหุบปากเอาตอนนี้ พลอยรวิก็สนใจไปแล้ว เธอจึงค่อยๆ ขานชื่อเพื่อนที่บอกว่าห่วงนักห่วงหนาออกมาซ้ำๆ ทีละคน

"ลี้จะลี้ ลีลภัสรดา ฟ้าเหมิกา แล้วก็ตองปารวียู๋ไหนจะ ออกมารับช่อดอกไม้เร็วเข้า พวกเธอเป็นสามคนสุดท้ายในกลุ่มแล้วนะจะไม่รับคราวนี้ เห็นที่จะแยแน่ๆ เร็วหน่อย"

มีเสียงพิมพ์ฮือฮาต่างๆ ดังขึ้นในงาน...

มันอาจจะไม่ใช่เสียงแห่งความอยากรู้ อยากเห็นหรือสมน้ำหน้า บางเสียงอาจจะเปล่งออกมาเพราะอยากตำหนิเจ้าสาวตัวแสบ แต่ไม่ว่ามันจะมีความหมายว่าอะไร มันก็ทำให้ลภัสรดา ปารวี่ และเหมิกาหน้าชา

ที่กำลังสนุกกับการได้พูดคุยทบทวนความหลังกับเพื่อนร่วมรุ่นที่นั่งสูมหัวอยู่ในโต๊ะเดียวกัน รับประทานอาหารอร่อยด้วยกัน...กร่อยในบัดดล

ลภัสรดาซึ่งพลอยรวิเห็นเป็นคู่ปรับตัวฉกาจมาตั้งแต่สมัยซิงดีซิงเด่นกันในชมรมเชียร์โกรธจนหน้าเปลี่ยนเป็นสีแดงเข้ม เหมิกาต้องรีบกดไหล่และกระซิบ

"ใจเย็นนะสิ...งานนี้ผู้ใหญ่เยอะ คนรู้จักพ่อแม่เธอก็อยู่ในงาน"

"ฉันรู้ ก็กำลังพยายามอยู่นี่ไง" ลภัสรดากัดฟันกรอด ตอบเสียง ลั่นเพราะโกรธจนเหมือนเจ้าจะประทับทรง "ฉันกำลังคิดว่าจะฉีกหน้า ยัยนี้กลับยังงี้ดี แฉเรื่องนมปลอมเสียเลยดีไหม"

"ว้าย ลือยานะ" เพื่อนร่วมรุ่นที่นั่งร่วมโต๊ะเดียวกันรีบโบกมือ ห้ามเพราะทุกคนต่างรู้ว่าพลอยรวีเขม่นลภัสรดา เขมิกา และปารวี เป็นพิเศษมาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยด้วยกัน

เรื่องของเรื่องคือพลอยรวีเป็นลูกสาวคนเดียวของนักการเมืองชื่อดังผู้มักได้นั่งตำแหน่งสำคัญๆ ในรัฐบาลที่จัดตั้งโดยพรรคการเมืองใหญ่พรรคหนึ่ง พุดถึงฐานะการเงินแล้วพลอยรวีไม่เคยขัดสน พุดถึงอำนาจก็มีพลอยรวีก็มีลั่นเหลือ เพื่อนๆ มักห้อมล้อมตามติด และเธอก็คงชินมาอย่างนี้ จวบจนมาเจอลภัสรดาซึ่งเป็นคุณหนูตระกูลเก่าแก่มีนามสกุลเจ้าต่อท้ายชื่อที่แสนงาม ร่ำรวยมาตั้งแต่บรรพบุรุษ ชื่อเสียงวงศ์ตระกูลไม่เคยต่างพร้อยแบบสกุลของเธอที่มีแต่คนก่นด่าเสมอ เนื่องจากพ่อของเธอมักได้ชื่อว่าเป็นตัวโกงในระบบการเมือง

ชาติกำเนิดจึงเป็นสิ่งเดียวที่พลอยรวีไม่มีวันแก้ไขให้เหนือกว่าอีกฝ่ายได้ และเป็นสาเหตุให้พลอยรวีเกลียดลภัสรดาเข้ากระดูกดำ พลอยรวีคบหากับปารวีซึ่งดูเป็นคนอ่อนแอน่าทะนุถนอมราวกับแมวอ่อนน่ารัก พลอยรวีก็พลอยเกลียดและหาทางแกล้งปารวีไปด้วยอีกคน แต่นั่นยิ่งทำให้เธอตกอยู่ในสภาพนางมารร้ายของเพื่อนๆ เพราะปารวีร้องไห้ทีเดียว พลอยรวีก็โดนรุมประณามหยามเหยียด

มาถึงเขมิกาที่จนแสนจน พ่อแม่รับราชการ เงินเดือนแทบไม่พอให้ลูกชายหญิงทั้งสามคนยาไส้และศึกษาเล่าเรียน แต่พลอยรวีก็ยังใช้อำนาจเงินเหยียบเขมิกาไม่จมเพราะเจ้าตัวมีบุคลิกเป็นผู้ใหญ่ที่มักจะมองการกลั่นแกล้งของพลอยรวีเหมือนการกระทำของเด็กเกเร ไม่ใส่ใจ ไม่ทุกข์ร้อน ได้แต่มองแบบ...สมเพช พลอยรวีจึงยิ่งเกลียดๆ

สรุปแล้วสามคนนี้เป็นคู่อริที่พลอยรวีมักจะหาทางเหยียบย่ำ
เสมอ กระทั่งในงานแต่งงานของตนก็ยังไม่เว้นใช้เป็นเครื่องมือ

เพื่อน ๆ เห็นแล้วเห็น้อยใจแทนทั้งสามคน

"ช่างมันเหอะลี พลอยมันบ้า...ตัวอย่าไปบ้าตามมันสิ"

"ใช่ อย่าเชียวนะลี เอาพิมเสนไปแลกกับเกลือมีแต่เสียกับเสีย
แค่นี้นักข่าวสังคมเขาก็เอาไปเม้าท์แล้วว่ายัยนั้นห่วงเพื่อนแบบหวังดี
ประสงค์ร้าย ถ้าแกไปแลกกับมันเดี๋ยวเป้าใหญ่ก็เบนมาที่แกหรอก"

"ปล่อยให้เขาบอกว่าแกไม่มีคนคงยังหอมได้ ดีกว่าทำให้เหม็น
นะแก"

ลภัสรดามะมปากหนึ่ง...อย่างที่คุณมองก็รู้ว่ากำลังขมโหเสะ เธอ
สูดลมหายใจเข้าลึกอีกสองสามพักก็พยักหน้า

"โอเค ฉันจะยังไม่แฉเรื่องนั้น"

เขมิกากอดชั้นไม่ได้ที่คุณหนูของเธอคอยอารมณ์ตั้งนานกว่าจะได้
ข้อสรุปว่าจะไม่แก๊งเพื่อน

"ถ้าอย่างนั้นก็ออกไปกันเถอะ คิดเสียว่าไปยื่นเป็นเพื่อนพี่ญา
ตอง ไป ไปรับดอกไม้กัน"

"เอาจริงๆ เหรอ" ปารวีหน้าซีด

"ไปเถอะตอง เดี่ยวจะซ้ากันไปใหญ่ ถือว่าทำตามประเพณีแล้ว
กัน อย่าคิดมาก" ธิดิชายหนุ่มข้างตัวสาวซี้กั้วสนับสนุน หลังจากนั้น
เพื่อน ๆ โนโตะก็ทำตัวเป็นขุนพลอยพยัก

"ไปๆ เหอะวะ ร้าคาญมันจะแย่แล้ว สงเคราะห์ความบ้ามันหน่อย
อย่างน้อยก็ลุกไปเป็นเพื่อนพี่ญาหน่อยเหอะ สมัยอยู่ชมรมด้วยกัน เขา
ดูแลพวกเรามาอย่างดียิ่งกว่าแม่บางคนอีก ปล่อยให้ไปยื่นได้แต่อยู่ใน
กลุ่มสาวน้อยคนเดียวให้เขาเงินได้ไง"

"สวยเลือกได้อย่างพวกแกไม่ต้องไปแคร์ปากมันหรอก ไปยื่นฆ่า
รัศมีมันซะไป หมั่นไส้มันนัก"

"อ้อ ก็ได้" ลภัสตราพยักพยเปิดก่อนจะลุกขึ้นยืนเชิด เดินนำไป
ที่เวทีด้านหน้าเป็นคนแรก

ความสวยเฉี่ยวโดดเด่นของสาวที่โดนเพื่อนประจานว่ายังโสด
เตรียมจะขึ้นคานเรียกความสนใจจากทุกคนในงานเลี้ยงให้มองมายัง
เธอเป็นจุดเดียว ความเปล่งปลั่งมีน้ำมีนวลของผิวอันละเอียดสวยน่า
เหลือเชื่ออย่างผู้ได้รับการเลี้ยงดูแบบถนอมกลม่อมเกลี้ยงของลภัสตรา
ทำให้เกิดเสียงซุบซิบอ้ออึ้งไปทั่วงานเลี้ยง ปารวีเองก็รีบลุกขึ้นเดินตาม
เพื่อนไปติดๆ เพราะกลัวว่าถ้าฉายเดี่ยวโดยไม่มีลภัสตราช่วยจะแจ้ง
สายตาของทุกคนในงานจึงแบ่งมาจับหญิงสาวผู้ตามลภัสตราไปติดๆ

เธอดูอ่อนวัยจนไม่น่าเชื่อว่าเป็นเพื่อนรุ่นเดียวกับเจ้าสาวอย่าง
พลอยรวี แม้รัศมีมีความโดดเด่นของปารวีจะไม่เท่าลภัสตรา แต่ก็
ไม่ต้องไปกว่ากัน เนื่องจากเธอรู้จักจุดเด่นในความเป็นตัวของ
ตัวเองออกมา ชุดราตรีสีแดงเข้มขับผิวขาวผ่องให้ยิ่งขาวเป็นของเีย
เครื่องหน้าจิ้มลิ้มพริ้มเพราที่ดูอ่อนวัยก็ไม่ได้แต่ให้เข้มจนดูน่าอึดอัด
เครื่องแต่งกาย ทรงผม และเครื่องประดับก็พอเหมาะพอดีกับรูปร่าง
หน้าตา เห็นแล้วชวนให้สบายใจจนอยากเข้าไปเจรจาพาที

ครั้นแล้วแขกหรือในงานเลี้ยงก็ต้องเปลี่ยนเป้าสายตาไปที่
หญิงสาวคนสุดท้ายในกลุ่มซึ่งลุกขึ้นเป็นคนหลังสุด แสงไฟที่ทอดลง
ต้อนรับเธอเรียกเสียงกระซิบกระซาบอย่างชื่นชมเกมประหลาดใจให้
ดังขึ้นประปรายในโถงงานเลี้ยง ด้วยว่าเขมิกาที่พวกเขาเห็นช่างเป็น
หญิงสาวผู้มีบุคลิกนุ่มนวลนัก ยามเดินก็ตัวตรงสง่าราวพญาหงส์ ยาม
หันไปยิ้มเยื่อนกับคนที่รู้จักก็ชวนให้ตาพวว่าเสียเหลือเกิน

ทว่า...ตอนที่เธอเดินผ่านโต๊ะแขกผู้ทรงเกียรติตัวหนึ่งบริเวณด้าน
หน้าไม่ห่างจากเวที มีจังหวะหนึ่งที่เธอถึงกับหยุดเท้ากึก เนื่องจาก
โดนสายตาอันเฉียบคมราวลูกธนูของนายพรานผู้หนึ่งพุ่งเข้าตรึงร่าง
เธอไว้กับที่ หากไม่ได้เสียงเรียกของลภัสตรากับปารวี เขมิกาเชื่อว่า

เธอกำลังยืนต่อตากับภากรไปอีกหลายนาที่ด้วยความตกตะลึงที่มาร่วมกับความรู้สึกเสียดราวในทรวง

"ฟ้า มาเร็ว ยืนมองอะไรอยู่นะ"

หญิงสาวหันขวับไปหาเพื่อนแล้วรีบก้าวเข้าไปยืนรวมกลุ่มกับเพื่อนด้วยขาที่พยายามจะไม่ให้สั่น หลังจากนั้นพลอยรวีจะอย่างไรหรือใครจะพูดอะไร เขมิกาก็จับใจความได้ไม่ถึงครึ่งเนื่องจากใจคอยแต่จะประหวัดหวั่นหวาดถึงผู้ชายที่เธอเพียรลบเขาออกจากความทรงจำมาตลอดเจ็ดปีเต็ม

มันน่ากลัวตรงที่เมื่อพบกันในคืนนี้ สิ่งที่เธอเคยคิดว่ามันหายหน้าไปจากอกกลับแย่งกันแสดงตัว

"ครบคนกันแล้วนะ ถ้างั้น โยนล่ะนะ"

เสียงของพลอยรวีแยงเข้ามาในอนุสติเป็นระลอกพอให้เขมิกาได้รู้สึกตัวว่ากำลังทำอะไรอยู่ที่ไหน เธอเงยหน้าขึ้นไปบนเวทีในจังหวะที่เจ้าสาวหันหลังให้ ก่อนจะรีบโยนช่อดอกไม้สีขาวในมือข้ามหัวมาโดยไม่ปล่อยให้ใครได้ตั้งตัว

เสียงกรี๊ดของสาวๆ ดังขึ้นเมื่อช่อดอกไม้ลอยขึ้นไปในอากาศเป็นแนวโค้ง ก่อนจะโดนแรงดึงดูดของโลกดึงให้ร่วงหล่นลงมา แน่นนอนว่ามันไม่ได้เฉียดมาตรงจุดที่ภัสสรดา เขมิกา และปารวียืนอยู่แม้แต่นิดเดียว

"ได้แล้วๆ!"

"กรี๊ด!"

ผู้ที่คว้าช่อดอกไม้เจ้าสาวได้เป็นคนที่ใครๆ ก็คาดไม่ถึง เนื่องจากเป็นทรัพย์สินผู้จัดการคนเก่งของชมรมเชียร์

พลอยรวีกรอกเสียงใส่ไมโครโฟนอีก "ยินดีด้วยนะคะพี่ญา ส่วนพวกเธอสามคน...ฉันเสียใจด้วยนะ พลาดดอกไม้ช่อนี้ไปแล้วก็ไม่รู้ว่

เมื่อไรจะได้ช่อดอกไม้จากเพื่อนอีก เพราะก็เหลือพวกเธออีกแค่สามคน คิดว่า...คงต้องช่วยๆ กันแต่งแล้วแจกดอกไม้กันเองแล้วละจ๊ะ"

ลภัสสรดาเกือบจะลุกเป็นไฟ แต่ก็ยังต้องอดกลั้นเพื่อรักษาหน้าตาของวงศ์ตระกูล หญิงสาวหมุนตัวเดินกลับโต๊ะอย่างไม่มีวันยอมให้พลอยรวิเห็นสีหน้าที่กลั่นแกล้งสุดขีดโดยมีปารวีตามติด และเชมิกาก็เดินกลับโต๊ะโดยไม่แม้แต่จะขำเสียงจุกที่ 'เขา' นั้น

มันจะไม่บรรลัยเลยถ้าวิญญาณผู้ได้รับช่อดอกไม้ของเจ้าสาวไปเมื่อครู่...ไม่รีบเดินมาสมทบที่โต๊ะแล้วกล่าวขอโทษในจุดที่ลภัสสรดาไม่ขำ!

"ลี้ ตอง ฟ้า พี่ขอโทษนะจ๊ะ พี่ไม่ได้ตั้งใจแย่งดอกไม้กับหนูๆ นะ ทำไงดีละ พี่ขอโทษนะลี้"

ลภัสสรดาซึ่งกำลังกลั่นแกล้งอย่างสุดขีดในหัวก็ระเบิดตูม หันมายิ้มให้ยิ้มอย่างพยายามซ่อนโหด ชนิดที่เพื่อนอีกสองคนห้ามไม่ทัน

"ไม่เป็นไรหรอกค่ะพี่ญา กับอ๊อแค่ดอกไม้ช่อเดียวแค่นี้ ไม่ได้แปลว่าลี้จะไม่ได้แต่งงานกับแฟนเสียหน่อย แฟนลี้ดีกว่าเจ้าบ่าวของยัยพลอยอย่างฟ้ากับเหวขนาดนี้ ลี้ไม่ทิ้งให้มันคาราคาซังหรอก"

"อ้าว มีแฟนแล้วเธอจ๊ะ ไม่เห็นพามาให้ดูเลย แล้วก็ปล่อยให้ยัยพลอยดูถูกอยู่ได้"

"มีลี้คะ มีกันหมดทุกคนนั่นแหละค่ะ แค่ไม่ต้องการให้มารับมลพิษอย่างที่ลี้กับเพื่อนเจอถึงไม่พามานี่ไง"

ปารวีที่ยืนอยู่ข้างเพื่อนยกมือกุมขมับ ครั้นเหลือบไปทั่วโต๊ะรับประทานอาหารแล้วเห็นเพื่อนๆ ทุกคนตาโตกับข่าวใหญ่ข่าวนั้น เธอก็นึกอยากกลับบ้านทันใด ข้างฝ่ายเชมิกาก็หมดสนุกกับงานเลี้ยงแล้ว เพราะใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

"เรากลับกันก่อนดีกว่าคะ"

"อ้าว!" วรรณฎาร้องทันควัน ใจพานคิดมากไปด้วยว่าเป็นเพราะ

ตัวเอง "ไหนว่าเราจะไปต่อกันอีกไงฟ้า ฟ้ามีอะไรหรือเปล่า พี่ทำอะไร ผิดไปหรือเปล่า บอกพี่สิ พี่ขอโทษนะฟ้า"

"พี่ญาอยากคิดมากอย่างนั้นลึคะ" หญิงสาวยิ้มอ่อน "ฟ้าเคยโกรธอะไรพี่ญาหรือคะ มีแต่พี่ญานั่นแหละคิดมาก ฟ้าแค่...เมื่อคะ ยอมรับตรงๆ ก็ได้ว่าเมื่อ ที่แรกคิดว่าพลอยเขาร่อนการ์ดเชิญเรามางานเพราะคงคิดได้บ้างว่าเรื่องสมัยนี้น่าจะแล้วๆ กันไป ที่ไหนได้...อย่างที่กลัวไว้เลย"

"โถ...อย่าว่าแต่ฟ้าเลย พี่ก็คิดว่าจะเลิกเขม่นกันแล้วเสียอีก"

"เพราะงั้นพี่ญาเข้าใจพวกเราสามคนนะคะ พวกตัวด้วยนะ เอาไว้เรานัดกันนอกกรอบอีกทีก็ได้" เขมิกาหันไปทางเพื่อนร่วมโต๊ะ "เรา กลับกันก่อนนะ แล้วจะโทรไปหา"

ทุกคนต่างเข้าใจความรู้สึก เพราะถ้าพวกเขาเจอพลอยรวีหาเรื่องแบบนี้คงแข็งเหมือนกัน

"อ้อๆ กลับหะ เอ้าไว้ฉันจะโทรหาพวกแกนะ แล้วเจอกัน"

"บายๆ จ๊ะ"

หลังขอตัวลาล่าเพื่อนๆ พี่ๆ และผู้ใหญ่ในงานเสร็จ เขมิกาก็แสนจะโล่งใจที่จะไม่ต้องทนกับการที่หัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะด้วยเรื่องของภรรยาก็ ทว่าใครจะไปคิดว่าคำพูดของภรรยาที่โพล่งออกไปก่อนขอตัวจากเพื่อนๆ จะกลายเป็นบ่วงที่มัดไว้จนคืนไม่หลุด

ภรรยาชวนปารวีและเขมิกาพากันออกจากงานเลี้ยงฉลองมงคลสมรสของพลอยรวี ตั้งใจจะไปหาที่รับประทานอาหารและคุยกันต่ออีกนิดก่อนกลับบ้านเนื่องจากตอนนี้ยังอยู่ในช่วงหัวค่ำคือเพิ่งสองทุ่มกว่า ทว่าขณะกำลังก้าวออกจากประตูโถงงานเลี้ยง เจ้าสาวซึ่งเพิ่งเสร็จจากการเดินต้อนรับแขกก็ปราดเข้ามาหา

"อ้าว จะกลับแล้วหรือ ไม่อยู่ต่ออีกนิดละ ยังมีเกมชิงรางวัล

อีกนะเพื่อน"

พลภัสสรดาหันไปเห็นปรีชาก็ยิ้มปากหน้าบึ้งนิดๆ เพราะเพิ่ง
ลิ้มเรื่องบ้าบอที่ได้มาจากงานเลี้ยงของพลอยรวีได้หมดเมื่อไม่กี่เจ้าตัว
ตันโผล่มาเตือนความจำ

"ใครเป็นเพื่อนเธอไม่ทราบ ฉันไม่ลดตัวขนาดนั้นหรอก"

คนโดนเหน็บยิ้มเบี้ยวอย่างเริ่มจะโกรธ "นั่นสินะ มันคนละครดับ
กัน พวกมางานแต่งกับพวกได้แต่งงาน"

"อ้อ ใช่ ดีกว่าได้แล้วไม่มีงานแต่งงาน"

"ลื!"

เจ้าสาวโกรธแทบจะออกยกษ์ออกไซน เพราะใครๆ ก็รู้ว่าเธอ
อยู่กันก่อนแต่งงานกับบอรรณพ

เขมิกาเห็นว่าเรื่องจะไปกันใหญ่และเธอก็อยากจะไปให้พ้นจาก
ที่นี้เสียที จึงดึงแขนเพื่อนแล้วก้าวเข้ามามองพลอยรวีด้วยสายตา
เบื่อหน่ายสุดขีด

"ถ้าเธอฉลาดก็ควรจะรักษาบรรยากาศในงานแต่งงานมากกว่า
ระรานกันจนเกินงามนะพลอย เธอก็รู้ว่าไม่ใช่คนที่จะทนได้ทุกครั้งที่
เกิดเขาตบเธอขึ้นมา คิดว่าแขกในงานเขาจะสงสารใครมากกว่าฮี้ ใน
เมื่อเธอเล่นประกาศฉีกหน้าเพื่อนในงานปาวๆ บนเวที นี่ยังตามมา
ซ้ำเติมคนอื่นอยู่ได้"

"ไม่ต้องมาทำสอนฉันหรอก" พลอยรวียิ้มเหยียดใส่หน้าเขมิกา
"เธอมันก็ได้เก่งไปกว่าใครหรอก เซอะ ทำตัวเป็นนางฟ้านางสวรรค์
ตกลงมาจากสวรรค์แล้วเจ็บไหมล่ะ นี่...ฉันเชิญเสี่ยภาคเขามาในงาน
ด้วยนะ เจอกันหรือยัง คนที่ฝึกเธอตกสวรรค์ลงมาเมื่อหลายปีก่อน
ไง จำได้หรือเปล่า"

เขมิกานำตึง อารมณ์ที่เย็นเสมอเริ่มเดือด

ภัสรดากับปารวีเองก็ตกใจกับสิ่งที่พลอยรวีพูด เนื่องจากทั้งคู่

ไม่รู้ว่่าภำกรมำงำนแต่งงำนนี้ด้วย

"เธอว่่าไงนะ" คุณหนูกำวขึ้นมำยีนหน้าเขมิกำ นัยน์ตำคมสว้ยเริ่มมองพลอยรวีอ่ำงเดียดฉันท้ จากที่เกลียดอยู่แล้วครำวนี้ยั้งรังเกียจมำก "เธอเชิญแพนเกำตัวเองมำงำนแต่งงำนเธอนี้ยนะ เขำไม่พึดกันตยำยเหอระหว่ำงแพนเกำเธอกับเจำบ่ำวนะ ได้ข่ำวว่ำ..."

ลภัสรดำกวำดตำมองพลอยรวีจำกหวัจรดเท้ำ และเพียงแค่นั้นพลอยรวีก็ร้อนไปทั้งตัว

"พูดดี ๆ นะ ฉันท้ไม่เคยมีอะไรกับเสี่ย เพราะฉันท้ฉันท้ถึงกล้ำเชิญเขำมำงำนแต่งงำนฉันท้ ไม่เหมือนเพื่อนเธอหรอก หวังสูงตั้งแต่ยังเรียนไม่จบ แล้วเป็นไง คบกันไม่ถึงเดือนเรื่อรักก็ล่ม เขำเจดหวัเพราะไม่มีเงินมำต่อเงิน จนแล้วยังไม่เจียม สะเออะอ้อมตั้นัก"

"มำกไปแล้วนะ แล้วเธอละ ไม่ใช่เพราะตอนนั้นบ้ำเธอตกเกำอ้อจันต้องรวบรวมเงินไปต่อเกำอ้อตัวใหม่หรือไงถึงได้ตะก่ำยเสี่ยเขำถึงขนาดใช้วิธีต้ำ ๆ อย่งนั้น"

แค่พูดพำดพิงไปถึงเหตุกรณ์ครำนั้น...ทุกคนก็จำได้ทุกรำยละเอียดโดยไม่จำเป็นต้องเอ่ยทบทวนเป็นน่ำจำ

พลอยรวีโกรจจนเลือดขึ้นหน้า "ฉันท้รักพ้อฐถึงได้แต่งงำนกับเขำมันไม่เกี่ยวกับเรื่องฐำนะหำงำกรเงิน ต่อให้เขำมีแต่ตัวฉันท้ก็รัก คนไม่มีคนให้รักอย่งพวกเธอไม่มีวันข่ำใจหรอก!"

"ฟังดูดีนี่ นิยำมรักของเธอ แฮ่อ...ข่ำงสว้ยเลิศเลอ สุดท่ำยได้มีอรอจ รำยน้อยกว่ำเสี่ยเป้ำหำมำยใหญ่ชนิดน้อยก็ยั้งดีเพราะเขำมีงสิกับหุ้นในบริษัทโภคภำกรให้เถ"

"มำกไปแล้วนะ ฉันท้อุตส่ำห้จะปล่อยนกปล่อยปลา ไม่ซุดเรื่องแพนพวกเธอขึ้นมำพูด ฉันท้ฐันะว่ำพวกเธอไม่มีแพนแต่พูดแก้เกี้ยวกับเพื่อน ๆ แล้วก็พ้อฐเมื่อก็" พลอยรวีเห็นค้ออริอั้งก็กลับมำเป็นยิ้มเย้ยมองอย่งดูหมิ่น "ถูกใช้ใหม่ละ พวกเธอยังไม่มีแพน แต่โภกห่ำวมี"

"โกหกที่ไหน" ลภัสรดาสวน เชิดหน้าขึ้น "ถามจริงเหอะ อย่างพวกฉันนี่ สวยเลือกได้ขนาดนี้จะไม่แฟนคงเลย...เธอกล้าเงิ่เชื่ออย่างนั้นจริงๆ หรือยะ"

"ไม่แน่หรอก ประชากรผู้ชายมันเหลือนิดเดียวเมื่อเทียบกับประชากรผู้หญิง ถ้าแน่จริงก็นัดมาเลย อยากเห็นแฟนพวกเธอเต็มแก้ว คบกันมากี่ปีแล้วละ นานหรือยัง สงสัยจะไม่ใช่คนดัง เพราะระดับลภัสรดาไม่มีข่าวเลยนี่ก็แปลกนะ" พลอยรวีเบะปาก ลากเสียงกวนโห่สะลภัสรดาได้อย่างฉมึนนัก

ลภัสรดากัดฟัน "แฟนฉันเป็นคนที่เธอคิดไม่ถึงเลยเชียวละ"

"แหม ถ้าฉันปีหน้าฉันคงได้ไปงานแต่งงานพวกเธอแล้วสิ ถ้าเขาตั้ง รวย มีเงิน เรื่องจัดงานแต่งงานคงไม่มีปัญหา"

"ไม่เกินหนึ่งปีเธอเตรียมตัดชุดไว้ได้ เธอจะได้แต่งงานแต่งงานของพวกเราแน่ๆ ว่าแต่...รักษาชีวิตแต่งงานให้รอดจนถึงวันนั้นก็แล้วกัน อย่าให้เจ้าบ่าวเขาจับได้ว่าตัวเธอมีอะไรปลอมอยู่บ้าง ไปกันเถอะพวกเรา"

พูดจบ ลภัสรดาก็ลากปาร์ตี้ซึ่งยืนหนึ่งเป็นหินทำอะไรไม่ถูก และจับมือเขมิกาผู้ทำท่าเหมือนเตรียมจะกลบเกลื่อนเรื่องแต่นี้ก็อะไรไม่ได้พาออกจากบริเวณนั้นโดยไม่สนใจแวตาคูกรุ่นของเจ้าสาวที่มองตามหลังมาอย่างเอาเรื่อง

ยังไม่ถึงลิอบบี้ ปาร์ตี้ก็หยุดเดินซะดื้อๆ

"เป็นอะไร ลี้มของเธอ" ลภัสรดาถาม

"ลี เธอบอกว่าพวกเราแต่งงานภายในหนึ่งปี"

คนพูดยกไหล่ "พูดไปอย่างนั้นแหละ อย่าคิดมาก"

"ไม่คิดมากได้ไง เกิดยัยนั้นเอาไปป่าวประกาศต่อละ"

เขมิกาซึ่งเงียบอยู่นานถอนหายใจ "น่าจะไม่พลาดหรอกนะ เมื่อกี้โกหกนิดเดียวยัยพลอยยังรู้เลย"

คราวนี้ปารวีหน้าสลดกว่าเดิม "ทำไงดีล่ะ คราวนี้ยัยพลอยต้อง
ตั้งหน้าตั้งตารับเวลาแน่ๆ เลย ถ้าปลายปีงานแต่งพีวรัญญาเราไม่มี
คนควรเป็นตัวเป็นตน เราโดนยัยพลอยถล่มยับแน่"

"คิดมาก" ลภัสรดาทอบแบบไม่แยแส "เราก็ก็น่าไปสิ"

"ได้ยังไงล่ะ งานแต่งของพีวรัญญาขังก็ยังไม่ไปไม่ได้ แกช่วยดูแล
พวกเรามาตลอดนะ"

"นั่นก็ไม่ได้ นี่ก็ไม่ได้ แล้วจะให้ทำยังไงล่ะ" ลภัสรดาโวย "หา
แฟนเลยใหม่ ฉันว่าฉันหาได้นะ ฟ้ายก็โอเค ยิ้มหวานทีเดียวซื้อครั้นหนุ่ม
จะวิ่งตามเป็นพรวน"

"มีแต่อย่างพีวรัญญะสิวิ่งตามฟ้ามาเป็นพรวน" ปารวีทำหน้าเงา
"แล้วฉันล่ะ หาได้ง่ายเสียเมื่อไร ลีอะปากไว"

"ปากฉันเป็นอย่างนี้มานานแล้ว ไม่มีอะไหล่ เพราะรุ่นฉันมัน
คุณหนูไฮโซ สิ่งซื้อไม่ได้ง่ายๆ ถ้าเธอหาเองไม่ได้ เตี่ยฉันไปสอย
ลูกชายเพื่อนแม่มาให้ เอาชนิดหล่อเลิศไม่อายุใครเลยนะรับรอง"

"ลีอะ!"

"อย่าเพิ่งอวดเก่งกันเลย" เขมิกาห้ามเพื่อน ด้วยความเหนียวหนักร
ราวกับวิ่งมาราธอนมาร้อยกิโล... "ไปต่อกันไหม เพื่อจะได้คุยกัน"

บทที่ 3

สาระสำคัญในการไปนั่งสนทนาและดื่มต่อที่ลานจ้เจียบๆ ในโรงแรมเดียวกันกับสถานที่จัดงานแต่งงานวันนี้ดูจะไม่พ้นไปจากเรื่อง ที่ลภัสตราผลออกไปก่อนไว้มือไม้กินาก่อน

ปราววีดูจะเป็นกังวลที่สุด ในขณะที่ตัวต้นเหตุตกลงใจได้แล้วว่าจะหาเจ้าบ่าวให้ได้สักคนก่อนถึงวันแต่งงานของวรัญญา

ทั้งปราววีและลภัสตราจริงจิงกับเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นอย่างยิ่งตรงกันข้ามกับเชมิกาที่ไม่เหลือใจไว้คิดถึง เพราะตั้งแต่บังเอิญพบภากรในงาน เธอก็ปั่นป่วน

ที่เคยคิดว่าลืมเลือนเรื่องเมื่อหลายปีก่อนไปหมดแล้ว ความจริงมันยังฝังอยู่ในก้นบึ้งของหัวใจ เมื่อใดมีสิ่งกระตุ้นเตือน เธอก็พลอระลึกถึงและเจ็บเสียดในทรวงราวกับดวงใจจะปริร้าว

เพราะฉะนั้นเรื่องที่ลภัสตรากับปราววีเห็นเป็นเรื่องใหญ่จึงเป็นเรื่องไร้สาระของเชมิกา

"เรื่องหาแฟนอะไรนั่นฉันไม่สนใจหรอกนะลี้ ตอง..." หญิงสาวบอกเฉิบๆ และเปลี่ยนความในใจได้หมดจนเพื่อนไม่เห็นพิรุฐ

บทเรียนอันหนักหนาสาหัสในช่วงเวลาที่ผ่านมาทำให้เขมิกาได้เรียนรู้ชีวิตและปรับตัวได้เก่งขึ้น

"ฉันยังไม่อยากแต่งงาน ไม่อยากคิดถึงเรื่องนั้น อันที่จริงเราก็จึงอายุใกล้เคียงเข้าเลขสาม สมัยนี้สี่สิบนั้นล่ำมั่งถึงเรียกว่าขึ้นคาน เพราะงั้น...พลอยจะว่ายังไงฉันไม่สนหรอก"

"ฟ้า" ลภัสรดาซึ่งเริ่มมาได้ที่ขมวดคิ้วมุ่นจนหน้าสวยยับยู่ยง กระนั้นในดวงตาฉ่ำเยิ้มก็ยังมีแต่ความรักความห่วงใยต่อเพื่อนตราซัดอยู่

คุณหนูคนสวยขี้อินแต่ก็แสนดีที่สุดดึงมือเขมิก้าไปกุมไว้แน่น "ที่พูดอย่างนี้เพราะยังไม่ลืมเรื่องเสียหุเรคนั้นใช่ไหม อย่าไปคิดถึงเรื่องนั้นเลยนะ หาใหม่เถอะ เชื้อฉัน"

"ไม่หรอกสิ เช็ดแล้ว หาใหม่มาให้ลืมเก่าไม่ใช่ทางออก"

"ใช่" ปารวีพยักหน้าเห็นด้วยกับเขมิกา "อย่างพี่วิพุธไง คบกันแล้วก็ไปไม่ไหว ลือยาไปบังคับฟ้าเลย"

ยังไม่ทันที่ลภัสรดาจะคัดค้านหรือคะยั้นคะยอให้เธอหาแฟนใหม่สักคนก็มีโทรศัพท์จากเพื่อนในกลุ่มคนหนึ่งที่ยังอยู่ในงาน

เขมิก้าขมวดคิ้วเล็กน้อยและรับโทรศัพท์ สิ่งที่ฝ่ายตรงข้ามบอกเล่าก็สลับผ่านมาจากคลื่นไร้สายก็ช่างทำให้เขมิก้าอึดอัดขัดข้องใจ เมื่อเลิกสนทนากันแล้ว ปารวีก็ถามขึ้นก่อนที่เธอจะถ่ายทอดเรื่องราวที่ทำให้คุณหนูอย่างลภัสรดาฉุน ส่วนปารวีตาค้างไปสามวินาที

"นายนิเวเพิ่งออกจากงานเลี้ยง โทรมาเล่าว่าย้ายพลอยเอาเรื่องที่เรอบอกว่าจะแต่งงานให้ได้ภายในหนึ่งปีไปป่าวประกาศเสียหัว แล้วก็ยังพูดแถมท้ายอีกว่าไม่มีทางเป็นไปได้ เพราะหน้าอย่างพวกเรานะ ต้องขึ้นคานแน่ๆ"

"ย้ายพลอย! ฉันไม่น่าปล่อยหล่อนไว้เลยงานนี้!" ลภัสรดากระแทกแกวลงกับโต๊ะตั้งปัง แม้มปากแน่น ดวงตาคู๋สวยส่องประกายวาววับ

จนปราววีต้องรีบวิ่งเพื่อนไว้แม่จะกลุ้มใจไม่แพ้กัน

"ไม่เอาหน้าลี มันผ่านไปแล้ว"

"แต่ฉันยอมไม่ได้เรื่องนี้ คอยดูนะ หนึ่งปีฉันต้องมีสามีให้ได้ ไม่ว่าจะยังไงก็ตาม" ว่างแล้วลภัสรดาก็หันไปคว้าพนักงานเสิร์ฟชายคนหนึ่งมาถามด้วยน้ำเสียงจริงจังอย่างสุดซึ้ง ทำเอาชายหนุ่มอึ้งและแม้จะดีใจที่มีสาวสวยมาขอแต่งงานเอาดีดื้อๆ แต่ใจนั้นรู้อยู่ว่าเป็นเพราะอีกฝ่ายเมา เมื่อประกอบกับไม่กล้าทำอะไรนอกกลุ่มนอกทางกับลูกค้าให้ตัวเองถูกเจตหัวออกจากงาน พนักงานชายผู้นั้นจึงยิ้มแหยๆ ตอบลภัสรดาว่า

"ถ้าพรุ่งนี้คุณผู้หญิงยังจำผมได้ ช่วยถามอีกทีหนึ่งได้ไหมครับ"

"แล้ว..."

"ก็จะให้คำตอบครับ"

"ตอบตอนนี้ไม่ได้หรอกจ๊ะ"

"ไม่ได้ครับ อยู่ในเวลางาน"

คุณหนูซุกกึ่ง กลอกตาขึ้นมองเพดานลานจึ่งสูงจนมองไม่เห็น ว่าข้างบนเป็นอย่างไร ก่อนจะลืมนพนักงานเสิร์ฟชายไปในบัดดล

นั่นล่ะ...ปราววีจึงค่อยรู้ว่าเพื่อนเมาจนเริ่ม 'เลอะ' ทว่าหลังจากนั้นทั้งสองคนก็ยังยึดมั่นอยู่กับหัวข้อสนทนาว่าด้วยเรื่องชายหนุ่มต่อด้วยท่าทางจริงจังอย่างที่พูดโดยไม่หู้ซี้ดิงเขมิกาเข้าไปมีส่วนร่วม

เขมิกาโล่งอกและซาบซึ้งที่เพื่อนทั้งสองคนไม่ได้ฝืนใจเธอ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นมันก็อาจจะเป็นเพราะทั้งคู่ 'รู้' ความลับของเธอกระมัง...ว่าเพราะเหตุใดเขมิกาก็ยังไม่สนจะมีใครเพื่อเยาะเย้ยพลอยรวี

ลภัสรดากับปราววีคือผู้รู้รู้ว่าเธอเคยมีรักที่ขมขื่นในอดีต แม้จะไม่ทั้งหมด แต่ก็มากพอจะทำให้ต่าง 'เข้าใจกันไปเอง' ว่าสิ่งที่เห็นคือความจริงทั้งหมด

เปล่า ไม่ใช่เลย...มันยังมีจุดที่เธอซุกซ่อนเอาไว้ในเงามืดที่ลึกที่สุด

เพียงแต่เธอก็เพิ่งรู้...ว่าบาดแผลคราวนั้นยังเจ็บไม่จาง ณ ขณะที่ได้พบภากร

คิดถึงชายหนุ่มผิวสองสีก่อนไปทางคล้ำเข้ม นัยน์ตาตุ่มคนนั้นแล้ว เขมิกาก็ยกแก้วเครื่องดื่มในมือขึ้นดื่มอย่างดูเดือดเพื่อระงับความเจ็บปวดที่โถมเข้าใส่ราวระลอกคลื่น แม้กระนั้นก็ยังยากจะลบเลือน

ความทรงจำอันเจ็บปวดแย่งกันย้อนกลับมารุมทั้ง นึกถึงความรู้สึกจนขาดวิน กำแพงที่กั้นความทรงจำอันขมขื่นในอดีตแตกเป็นร่องรู ความเจ็บปวดจึงปะทุออกมาราวสายน้ำที่ทะลักออกจากเขื่อนพังๆ

เขมิกาพบผู้ชายคนนั้นในปีสุดท้ายของการศึกษาระดับอุดมศึกษา เป็นช่วงใกล้จะถึงวันงานกีฬาประเพณีเชื่อมสัมพันธ์ของสองมหาวิทยาลัย ชมรมเชียร์กำลังรุ่นวาย รุ่นพี่ปีสี่ช่วยรุ่นน้องซ้อมจนแทบจะนอนค้างที่ห้องชมรม

วันหนึ่ง...อาจารย์ภิรมย์ที่ปรึกษาของชมรมเชียร์เรียกประชุมแล้วบอกข่าวดีข่าวด่วนเรื่องที่มหาวิทยาลัยจะได้เงินจากสปอนเซอร์ก้อนโต โดยแลกกับการที่ทางฝ่ายเขาจะเข้ามาสำรวจพฤติกรรมการบริโภคของนักศึกษามหาวิทยาลัย

‘เขาเป็นเพื่อนเก่าของอาจารย์สมัยเรียนมหาวิทยาลัย อธิการบดีเลยให้อาจารย์กับพวกเธอรับผิดชอบดูแลที่มิวจัดของเขาที่มนี้ที่จะเข้ามาเฟ้นฟ่านอยู่ในวิทยาเขตหลังเสร็จสิ้นภารกิจในช่วงงานกีฬาเชื่อมสัมพันธ์ ทั้งนี้เขาไม่ได้มาสำรวจพฤติกรรมเรื่อง...ธุรกิจเดิม แต่เขา มาเรื่องธุรกิจใหม่ ซึ่งมัน...คงจะเป็นความลับนิดหน่อย ไม่มากหรอก’

ในตอนนั้นลภัสตราเพื่อนรักของเขมิกาคลุกคลืออยู่ในแวดวงของคนทำธุรกิจมาตั้งแต่เกิดได้ถามอาจารย์ภิรมย์ถึงบุคคลที่อาจารย์กล่าวถึง เมื่อได้รู้ชื่อ คุณหนูแสนสวยก็ลากเสียงยาวเบาๆ

ไม่ได้กะเรียกร้องความสนใจ แต่ร้องเพราะเข้าใจในสถานการณ์
อย่างแท้จริง

‘แสดงว่าที่เขาจะแตกบริษัทใหม่ก็ไม่ใช่ว่าลือ...’

‘แต่ข่าวลือไม่ถูกทั้งหมด’ อาจารย์ภิรมย์ฉีกยิ้มให้ลูกศิษย์คนสวย
อย่างพอกพอบใจในความรู้อันกว้างขวางของฝ่ายนั้น

ภาคร่ำรวยขึ้นมาจากการขายขนมฝักอบกรอบชนิดหนึ่งที่เกิดจะ
ประสบความสำเร็จเปรี้ยงปร้างขึ้นมาอย่างหยุดไม่อยู่ ผู้บริโภคให้ความ
สนใจและนิยมซื้อไปรับประทานจนยอดจำหน่ายก้าวพรวดขึ้น
ครองอันดับหนึ่งในตลาดเมื่อเวลาผ่านไปเพียงสามเดือน และไม่เคยม
มีใครเอาชนะเขาได้เลยตลอดระยะเวลาห้าปีที่ผ่านมา

ระยะหลังภาครเริ่มสนใจเกี่ยวกับเรื่องเครื่องดื่มเพื่อสุขภาพ เขา
เริ่มทำวิจัยทั้งผลิตภัณฑ์และตลาด โดยความเคลื่อนไหวของเขาเป็น
ที่ถูกจับตามอง ซึ่งนี่คือสาเหตุที่ทำให้เขาติดต่อมาทางเพื่อนเก่าอย่าง
อาจารย์ภิรมย์

‘ที่นี่อาจารย์ก็ต้องคัดเลือกคนที่จะมาช่วยดูแลเขาบ้าง อย่างน้อย
เขาก็ขอให้มีคนช่วยประสานงานระหว่างที่ทีมวิจัยเข้ามาทำงาน และ
คนที่จะคุยกับนักศึกษาด้วยกันได้ก็ยอมเป็นนักศึกษาด้วยกัน งานนี้
มีค่าจ้างด้วยนะ’

‘ถ้าหาก...อาจารย์ภิรมย์จะไม่พูดคำหลังออกมา เขมิกาก็คงจะไม่
ตกลงสู้กับดักที่กั้นบั้งคือเหวลึก

ครอบครัวของเธอเป็นครอบครัวที่มีฐานะปานกลางค่อนข้างไปทาง
ยากจน พ่อแม่รับราชการทั้งคู่ เงินเดือนอันน้อยนิดจึงไม่มีใครพอจุนเจือ
เธอกับน้องชายและน้องสาวซึ่งอยู่ในวัยกำลังจำเรียนในระดับสูง โชคดี
ที่ลูกๆ ของพ่อแม่ทุกคนรักดี ขยัน ประหยัด อดทน เมื่อมีเวลาหรือ
มีโอกาสนในการหาเงินอย่างสุจริต ทั้งเธอและน้องๆ ไม่เคยลังเลที่จะ
ฉวยโอกาสนั้นไว้ในมือ เพราะมันหมายถึงทุนสำรองที่จะช่วยให้

ครอบครัวไม่พังครืนหากเกิดเหตุฉุกเฉินขึ้น

เขมิกาทำงานพิเศษที่ร้านสุกี้ในห้างสรรพสินค้าอยู่แล้วในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ เมื่อเห็นว่าม้งงานพิเศษในช่วงวันธรรมดาและไม่น่าจะเหนื่อยเท่าไรนักลอยอยู่ตรงหน้า มีหรือเธอจะไม่รีบคว้าเอาไว้

โดยหารู้ไม่ว่า...ว่านั่นคือทางสูญหายนะของเธอ

เขมิกายกมือเสนอตัว ทว่าก็มีนักศึกษาผู้หญิงหลายคนยกมือขอสมัครงานพิเศษของอาจารย์ภิรมย์ด้วย

‘อ้อ...’ หญิงสาวอุทานอย่างแปลกใจเมื่อเพื่อนร่วมชมรมแต่ละคนกระตือรือร้นเสนอตัวจนออกนอกหน้า มีการตะโกนขอให้อาจารย์ภิรมย์เลือกคนเลี้ยงชมรมไปหมด

เขมิกามองปรากฏการณ์ตรงหน้าตาปริบๆ ในขณะที่ลภัสรดายกมือกอดอกเล็กคิ้วนิดๆ และปาร์วีเพื่อนรักอีกคนของเธอยื่นหน้าเข้ามากระซิบบว่า ‘ระวังโดนรุมทั้งตายนะฟ้า’

‘อ้าว ทำไมล่ะ’

‘เพื่อนอาจารย์คนนี้แกเข้าทำนองดาร์ก ทอล แอนด์ แฮนด์ซั้ม คมคายหยันตาดู สรูปแล้วหล่อซั้มเป็นบ้า ไม่เห็นเหรอ แยกกันซะ คิก...’

ลภัสรดาไหวไหล่แล้วว่า ‘ใช่ หล่อ รวย เก่ง แล้วคิดหรือว่าคนแบบนั้นจะชอบนักศึกษากะโปโลที่แค่เห็นเขาก็กระโดดตั้งตั้งทำอย่างกับเขาเป็นมะม่วงบนต้นถึงได้แย่งกันอย่างนี้’

เสียงของลภัสรดาไม่เบาเลย เพื่อนๆ ในชมรมเชียร์ได้ยินก็ซังก๊าก แน่นอน...ว่ามีพลอยรวีรวมอยู่ในนั้นด้วย

เขมิกาไม่ยอมเดาว่าลภัสรดาจงใจกระแนะกระเหน่พลอยรวีคู่ปรับตัวเอ้ แต่ดูจากรูปการณแล้วคงใช่

พลอยรวีสะบัดมือที่ยกสูงลงทันควันและหันมาจ้องลภัสรดาตาเขียว ตรงกันข้ามกับคนอื่นที่แค่เก้อเขินเพราะโดนเพื่อนรู้ทัน

ทุกคนไม่ได้จริงจังนักหรอก...ก็แค่เห็นว่าเป็นโอกาสเหมาะในการ

ใส่สี่ชมพูให้หัวใจบ้าง

‘ແມ່...ฉันก็แค่อยากอยู่ใกล้หนุ่มหล่อบ้างนี่ยะยัยลี’ เพื่อนสาวคนหนึ่งหันมาทำปากยื่นกับภัสสรดา คุณหนูแสนสวยก็ยิ้มรับ

‘ฉันรู้ พวกเธอที่เล่นที่จริง หมาหยอกไก่ แต่บังเอิญฉันสมเพศคนที่คิดจะจับเขาอย่างจริงจัง เพื่อจะได้ไม่ต้องระวังว่าบ้านตัวเองจะตกต่ำตอนไหน ก็เลยเตือนๆ เสียหน่อย โธ...ระดับเขาแล้วเรื่องจะลงมากลุกคลีทำเองทุกวันนะเป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว อย่างดีก็มาคุมทิมแล้วก็นั่งจับน้ำชากับอาจารย์ภิรมย์ จริงไหมคะอาจารย์’

‘ถูก’ ที่ปรึกษาชมรมเชียร์รับลูกแล้วรีบปรับบรรยากาศกลับมาโดยทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้กับการต่อสู้ด้วยสายตาของคู่อริอย่างภัสรดากับพลอยรวี

เขาเป็นถึงอาจารย์ของนักศึกษา เขาไม่ได้โง่ง...จึงจะไม่รู้ว่าพลอยรวีกับภัสสรดาไม่ถูกกันเรื่องอะไร แต่ถ้าจะให้เอาเรื่องหุยมหิมของพวกผู้หญิงมาใส่หัวเป็นสาระสำคัญบ่อยๆ เห็นที่คงจะใช้ชีวิตลำบาก

‘เพราะฉะนั้น อาจารย์ก็เลยอยากได้คนที่คิดจะทำงานจริงๆ อย่าง...เอกราชกับเขมิกา’

ด็อกเตอร์ภิรมย์ชี้ไปที่ลูกศิษย์ทั้งสองซึ่งรู้ๆ กันดีอยู่ว่าใช้เวลาว่างระหว่างหยุดสุดสัปดาห์ทำงานพิเศษหาเงินเป็นค่าเล่าเรียน คนที่เห็นไปรับรองความประพฤติของทั้งสองคนคืออาจารย์ที่ปรึกษาในคณะของทั้งคู่ รวมถึงที่ปรึกษาในการทำกิจกรรมอย่างเขา

‘ถ้าพวกเธอไม่เปลี่ยนใจเดี๋ยวไปคุยรายละเอียดกับอาจารย์ที่ห้องพักตอนเลิกเรียนนะ เราต้องเซ็นสัญญากันนิดหน่อยตามระเบียบของผู้จ้างงาน’

ด้วยเหตุนี้เมื่อจบงานก็ฟ้าเชื่อมสัมพันธ์ เขมิกากับเอกราช เพื่อนร่วมชมรมจากคณะวิทยาศาสตร์ผู้มีพื้นเพและฐานะทางบ้านคล้ายๆ

กันจึงได้จับคู่กันทำงานให้ทีมวิจัยของโมคภากร

การช่วยทำวิจัยในฝ่ายประสานงานไม่ใช่งานยากเย็นแสนเข็ญ แต่ก็ไม่ใช่งานง่ายจนไม่คุ้มกับเงินค่าจ้างที่สูงพอสมควร เนื่องจากเขมิกากับเอกราชไม่ได้มีหน้าที่เพียงช่วยพี่ๆ ในทีมวิจัยหยิบจับ แนะนำ รวมถึงนัดเวลาในการพูดคุยกับนักศึกษาและอาจารย์ในวิทยาเขตของเธอ แต่บางครั้งเธอกับเอกราชต้องอาศัยช่วงเวลาเช้า พักกลางวัน และช่วงเย็นหลังเลิกเรียนในวันที่ไม่มีเวรซ่อมกับชมรมเชียร์พาทีมวิจัยออกไปทัวร์ตามร้านอาหารและเครื่องดื่มรอบมหาวิทยาลัยด้วย บางทีก็ต้องช่วยติดต่อเพื่อนต่างมหาวิทยาลัยเพื่อขอให้ช่วยตอบแบบสอบถาม กระทั่งลามไปถึงการรวบรวมข้อมูลเครื่องดื่มเพื่อสุขภาพตามร้านค้า วิธีวางสินค้า และการประชาสัมพันธ์ ทำแม้กระทั่งเดินดุ่มๆ เข้าไปถามพนักงานขายของในร้านสะดวกซื้อว่าเครื่องดื่มอย่างไรหนึ่เป็นที่นิยมที่สุด หรือช่วยสังเกตว่าทำไมเครื่องดื่มชนิดนี้ที่ร้านนี้ขายได้ในขณะที่อีกร้านขายไม่ดี

ภักสรดาพูดถูกครึ่งหนึ่งเรื่องที่คนระดับภากรไม่จำเป็นต้องมาคลุกคลีกับนักศึกษาซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายในการทำวิจัยครั้งนี้ด้วยตนเอง แต่เพื่อนรักของเขมิกาประเมินเขาพลาดตรงที่เขาไม่ใช่คนปล่อยปละใ้ทำงานอยู่ในกำมือคนอื่นทั้งหมด เขามักจะมาคอยคุมและให้ความคิดเห็นแก่ทีมวิจัยเสมอ อย่างน้อยสองวันเขมิกาต้องได้เจอเขาหนึ่หนึ่ง บางวันเห็นกันสองหนเมื่อเขาไ้ผลมาที่มหาวิทยาลัยพร้อมทีมวิจัยในตอนเช้าตรู่ กับตกเย็นที่มาอาศัยรถตู้ของบริษัทกลับพร้อมกันกับทีมวิจัย

ตอนพบกันครั้งแรก เขมิกาคิดไม่ถึงเหมือนกันว่าตัวจริงของมหาเศรษฐีเจ้าของกิจการที่มีเงินทุนหมุนเวียนหลายสิบล้านจะยังเป็นแค่ชายหนุ่มอายุเพียงยี่สิบแปดปี และดูตัวอย่างที่เธอเริ่มเข้าใจว่าทำไมเพื่อนๆ จึงหัวใจพองฟูเมื่อมีโอกาสได้พูดถึงผู้ชายคนนี้

ก็เขานะทั้งหล่อ รวย และเก่งกล้าจนสามารถฝ่าฟันขึ้นมาผงาดใน
แวดวงธุรกิจอาหารและเครื่องดื่มได้โดยใช้เวลาไม่กี่ปี

ภาครในสายตาของเขมิกาเหมือนอัศวินผู้กล้า เธอไม่ได้
ตกหลุมรักภาคร แต่นิยมชมชอบ เพราะเขาเปรียบเหมือนตัวอย่างมี
ชีวิตที่ทำให้เธอมีกำลังใจในการสู้ชีวิตต่อไปโดยไม่ย่อท้อ ทุกครั้งที่
เขมิกาเห็นเขาทำงาน ไม่ว่าจะเดินเข้าไปถามนักศึกษาด้วยตนเอง หรือ
นั่งลงคุยกับทีมงานของตนอย่างเคร่งเครียด เธอจะรู้สึกอึดอัด...และ
ตอบแทนความขยันขันแข็งของเขาด้วยการทำงานเต็มที่ จนบ่อยครั้ง
ภาครจะเรียกหาเธอก่อนเอกราชเสมอเมื่อต้องการการอำนวยความสะดวก

มันเป็นความหวานเล็กๆ น้อยๆ ที่หล่อเลี้ยงหัวใจของนักสู้อย่าง
เธอ เขมิกาคิดว่าภาครคงไม่คิดอะไรกับเธอเพราะเขาทำงานตลอด...
เวลาพูดคุยกัันก็มีแต่เรื่องงาน ไม่เคยแสดงสีหน้าท่าทางหวานซึ้งหรือ
ปฏิบัติต่อเธอเป็นพิเศษ แต่นั่นก็เป็นเพียงช่วงแรกที่เธอคิดเอาเอง
เพราะช่วงกลางของการทำงานวิจัย ภาครดูจะมองเธอมากขึ้น...ด้วย
ดวงตาพิณิจและสีหน้าจริงจังจรัสราวกับกำลังเพ่งอัญมณีล้ำชิ้นหนึ่ง

นัยน์ตาคมของเขาเริ่มมีประกายพิกลอย่างทีเอกราชซึ่งเป็นผู้ชาย
ด้วยกันดูแล้วรู้ว่ามันมีความร้อนแรงแฝงอยู่

‘ท่าทางคุณภาคแก่จะยังงี้ๆ กับฟ้าแล้วนะ’ เพื่อนชายของเธอ
พิมพ์เอาเขียนขึ้นในวันหนึ่ง ซึ่งก็เป็นช่วงหลังจากที่เขมิกาเริ่มสังเกตเห็น
แล้วด้วยตัวเอง

มันทำให้เธอหน้าแดง ออกใจไหวระรัวจนแทบรับประทานอาหาร
กลางวันกลางสนามหญ้าในวิทยาเขตไม่ลง ยิ่งวันนี้ ‘เขา’ มาร่วมนั่ง
บนพื้น รับประทานอาหารร่วมกับทีมวิจัยของตน เขมิกาแทบไม่กล้า
หันไปสบนัยน์ตาคมๆ ที่มักจะวนเวียนมาที่เธอ

หลังจากนั้นเอกราชก็ไม่ได้พูดอะไรทำนองนี้อีก เพราะเขาเป็น

ผู้ชายแท้ที่ไม่นิยมการพูดมากให้เปลืองน้ำลายไปเปล่าๆ ปลื้ๆ ปล่อย
ให้เรื่องราวที่เกิดขึ้นเหล่านี้ดำเนินไปตามครรลองธรรมชาติของมัน
โดยเฉพาะสิ่งที่เติบโตขึ้นในใจของเขาและของเธอ

ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้ไปอย่างเรียบง่ายเหมือนต้นไม้ที่ย่อมต้อง
เติบโตขึ้น เพียงแต่ตอนนั้นเขมิกาก็ไม่รู้ว่ามีผู้ที่หวานเมลิ็ดพันธุ้แห่ง
ความรักลงในใจของเธอคือใคร รู้ตัวอีกทีดวงตาสองคู่ก็ประสานกัน
เสมอๆ และเมื่อสบกันคราใดก็มักจะต้องหยุด เพื่อพิจารณาความ
รู้สึกของฝ่ายตรงข้ามอย่างจริงจัง

เขมิกายังจำติดตรึงอยู่ในหัวใจจนบัดนี้ว่าประโยคแรกที่เขาพูด
กับเธอนอกเหนือจากเรื่องงานคืออะไร มันเกิดขึ้นหลังที่มิวฉยทยอย
กันขึ้นรถตู้เตรียมตัวกลับบ้านในช่วงหัวค่ำ และเธอก็กำลังจะตามขึ้นไป
เป็นคนสุดท้ายเพื่อให้ลุงคนขับพาไปส่งหน้าปากซอยบ้านเช่นทุกวัน
หากต้องทำงานจนพ้ามืด ทว่าภาครกลับเลื่อนประตูรถปิดแล้วโบกมือ
ให้รถตู้ออกไปเลย ทิ้งให้เธอยืนงอแงริมถนนกับเขาตามลำพัง

นั่นไม่ใช่บรรยากาศโรแมนติกเพราะยังมีผู้คนเดินผ่านไปผ่าน
มา บนทางเท้าหน้าร้านสะดวกซื้อที่สว่างจ้า แต่เขมิกาก็ยังใจเต้นไม่
เป็นล้าเมื่อเขาหันมาหาเธอ

‘เดี๋ยวผมไปส่ง’

ประโยคเหมือนสิ่งของเขามีแววดูเจืออยู่หน่อยๆ ตามบุคลิก
เคร่งครัดจริงจัง แต่เสียงต่ำของเขานั้นก็ทำให้หัวใจที่ไม่เคยปล่อยให้
ใครเข้ามาจับจองของเขมิกาลั่น แก้มร้อนหูบวม จนน่าเชื่อว่าผิวนวล
คงกลายเป็นสีชมพูเข้มให้เขาได้เห็น

เธอเงยหน้าขึ้นถามด้วยดวงตามีประกายระยับ ทั้งอายทั้งอยาก
รู้คำตอบประกนกัน

‘ทำไมคะ’

ภาครเงยบแต่ไม่หลบตา ดูเขายังล้งเลอยู่มุก ซึ่งในเวลานั้น

เขมิกาไม่ฉลาดพอจะพิจารณาอะไรได้ลึกซึ้ง เธอรู้...เท่าที่ประสบการณ์
ด้านความรักอันน้อยนิดบอกให้รู้ว่าเขาคงมีใจให้เธอ

ไม่ได้เคยหยุดพิจารณาอะไรเลยว่าสาเหตุที่ทำให้เขาลังเลนั้นคือ
อะไร

‘ผมอยากรู้จักทางไปบ้านคุณไว้’

เขามีคำตอบเรียบง่ายให้ แต่แค่นั้น...มันก็ทำให้หัวใจหญิงสาว
ที่ไม่เคยสัมผัสกับเรื่องรักๆ ใคร่ๆ อย่างจริงจังพองจนคับอก

เขาชอบเธอแน่แล้ว...เขมิการู้ ทว่าเธอยังกระดากกับความรู้สึก
แปลกใหม่ที่อยู่ จึงไม่กล้ากระโจนเข้าหาความรู้สึกที่เขาเปิดเผยต่อเธอ

‘ความจริงให้ฟ้ากลับกับพวกพี่ๆ ก็ได้ค่ะ’

‘ไม่เป็นไร ว่าแต่...วันเสาร์นี้คุณฟ้าว่างไหม เรา...ไปทานข้าว
กลางวันด้วยกันสักมื้อนะครับ’

‘ฟ้าต้องทำงานพิเศษค่ะ’

‘งั้นวันอาทิตย์’

‘ทั้งสองวันเลยค่ะ’

ภาครกะพริบตาปริบและเงียบ กระนั้นเขาก็ไม่มีท่าที่ไม่พอใจ
‘ถ้าอย่างนั้นเวลาเพื่อนๆ อยากเจอคุณฟ้าในวันหยุด เขาต้องทำยังไง
ครับ’

‘ไปกินสุกี้ที่ร้านสิคะ’ เขมิกาเอียงคอกน้อยๆ และยิ้มอย่างที่เราเรียก
ว่าสมวัยคือร่าเริงและมีแวหวานนุ่มนวลอันเป็นบุคลิกส่วนตัวของเธอ
ผสมอยู่

‘คุณฟ้าไม่อายุเพื่อนไซ้ไหม’

‘ไม่นี่คะ ทำงานสุจริต ถึงจะมีคนรังเกียจที่จะคบกับบริการตาม
ร้านอาหารอยู่บ้างก็เถอะ’

เขมิกาไม่รู้ว่าคำพูดไหนดของเธอที่ถูกใจภาคร เพราะเพียงแคเธอ
พูดจบประโยคนั้น เขาก็ยิ้มและมองเธออย่างอ่อนโยน นัยน์ตามที่

มักจะดูเสมอทอประกายหนุ่มนวลชวนให้ผู้ได้รับรอยยิ้มแบบนี้ปลาบปลืม
หลังจากนั้นทุกวันหยุดสุดสัปดาห์ เขมิกาก็พบภากรไปนั่งที่
ร้านสุกี้ที่เธอทำงานอยู่ เขาไม่ได้ชวนใครไปด้วย ทำแค่นั่งและสั่ง
อาหารรับประทานเงียบๆ เวลาพบเธอก็ทำตัวเหมือนลูกค้าคนหนึ่ง
หากสิ่งที่ต่างกับลูกค้าอื่นคือเขาทักมากกว่าหลายเท่าตัว และมักจะให้
ทิปแบบยัดไส้มือ ไม่ได้ให้ไปพร้อมใบเสร็จรับเงินซึ่งจะต้องนำไปรวม
ไว้เป็นส่วนกลาง และเขมิกาก็มักจะถือเอาธนบัตรที่เขาให้เป็นพิเศษ
นั้นเป็นของมีค่า ยามที่หยิบขึ้นมามองก็ปลาบปลืมราวกับได้รับการ
เฝ้าดูแลจากสายตาคู่นั้น

ความรักพุ่งเข้ากอดรัดเธอ หัวใจบินไปไกลจนกินจะยั้ง หารู้
ไม่ว่าความรัก...ไม่ง่ายแค่พบกัน รักกัน และลงเอยที่การแต่งงาน

ในขณะที่เธอเข้าใจจิตใจตัวเองดีแล้วว่ารักเขาอย่างหัวปักหัวปำ
แต่ภากรไม่ใช่...เขากำลังพิจารณาเธออย่างรอบคอบด้วยเหตุผลบาง
ประการ และช่วงเวลาที่เขาใช้พิจารณานั้นก็มีกำหนดยาวนานกว่าที่เธอ
รู้ใจตน

ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับภากรเริ่มมีคนระแคะระคาย เพราะ
เพื่อนๆ เห็นว่าระยะหลังที่ร้านสุกี้บนห้างสรรพสินค้าที่เธอทำงานพิเศษ
อยู่มักจะมีลูกค้าพิเศษคนหนึ่งไปนั่งเฝ้าเธอวันละหลายชั่วโมง ก่อน
จะจบลงที่ลูกค้าผู้นั้นให้ทิปเขมิกาคราวละมากๆ

เขมิกาไม่ได้ตีค่าเงินเทียบเท่าความรัก เธอแค่เห็นว่าการรับเงิน
จากลูกค้า...ซึ่งก็เป็นคนที่เธอรัก...มีความชอบธรรมและไม่นับเป็น
ความผิด ทว่าคนที่เห็นต่างจากเธอยังมี โดยเฉพาะผู้ที่พร้อมจะดูหมิ่น
ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นเธอ

พลอยรวีใช้เรื่องที่รู้มาเป็นเครื่องมือหาเรื่อง... 'ได้ข่าวว่าเธอรับ
เงินเสียภาคเป็นประจำเธอฟ้า'

ลูกสาวนักการเมืองคู่อริตัวฉกาจของลภัสสรดาเลือกช่วงเวลา

เขมิกายู่ตามลำพังขณะเพิ่งกลับจากทำงานพิเศษในช่วงกลางวันเพื่อรีบเข้าเรียนคาบบ่าย

เขมิกายากจะมองการกระทำของเพื่อนร่วมชมรมผู้นี้ให้เหมือนการกลั่นแกล้งของเด็กๆ แต่คราวนี้เธอทำไม่ได้

อาจเพราะความไม่แน่นอนของความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับภากร หรืออาจเพราะเธอยังไม่พร้อมจะให้ใครมาล่วงรู้ความในใจ ความหวั่นไหวจึงก่อตัวขึ้น และพลอยรวีก็ถือเอาโอกาสที่เธอเงยบ...ลงดาบซ้ำที่แผลเดิม

‘แปลกนะ ที่คนถือตัวอย่างเธอยอมรับเงินของเขาง่ายๆ ได้ข่าวว่าเขาให้ทิปเธอที่ร้านอาหารคราวละเป็นพันไซ้ใหม่’

‘ฉันรับเงินทิปแล้วมันแปลกตรงไหน’ เขมิกาทอบเสียงเครียดพร้อมกับชักเท้าเดินหนี แต่พลอยรวีไม่ยอมปล่อย กลับเดินตามติดและโพล่งคำพูดที่เปรียบได้กับมีดแหลมที่แทงเข้ากลางหัวใจ

‘ทิปมันไม่แปลกหรอก แต่ถึงยังไงมันก็มากไป ไม่คิดบ้างหรือว่ามันหมายถึงค่าตัวของเธอ’

‘พลอย!’ เขมิกาชะงักก็ก โทสะและความหวั่นไหวประสานกันจนน้ำเนื้อในหัวใจเดือดและเย็นเฉียบในคราวเดียว ‘พูดจาอะไรให้มันดีๆ หน่อยนะ หรือว่าในหัวเธอมีแต่ข้อมูลสกปรกพวกนี้ถึงได้พูดแต่ละคำไม่สร้างสรรค์เอาเสียเลย’

‘อ้าว มาว่ากันเสียอีก นี่ฉันเตือนด้วยความหวังดีนะ ตอนนี่ใครๆ เขาก็เฝ้าท์เรื่องนี้กันทั้งนั้นว่าเสียภาคไปหาเธอทุกเสาร์อาทิตย์แล้วก็ให้ทิปคราวละมากๆ ไม่รู้หรือไงว่าพวกผู้ชายหว่านพีชหวังผลกันทั้งนั้น เธอก็ดันซื้อรับเงินเขามา ระวังไว้เหอะ ลักวันเขาจะทวงคืนเป็นอย่างอื่น’

‘เขาไม่ทำอย่างนั้นแน่’

‘แน่ใจจนออกรับแทนกันเซียวหรือ ทำอย่างกับรู้ใจกันดี นี่แสดงว่าเธอคงรู้แล้วละมั้งว่าคนอย่างเสียภาคนะไม่แต่งงานง่ายๆ หรือ เขา

กลัวโดนผู้หญิงจับจะตาย โดนมาแล้วคงเซ็ด'

'หมายความว่าไง' เขมิกาขมวดคิ้วกับข้อมูลใหม่ที่ไม่เคยได้รับรู้
พลอยรวิยกมูมปากขึ้นยิ้ม ในดวงตามีประกายแวบ...แวบ 'ฉัน
จะบอกให้เอาบุญนะยัยฟ้าว่าเมื่อประมาณสองสามปีก่อน ช่วงที่เขาเพิ่ง
รุ่ง มีผู้หญิงคนหนึ่งมาบอกว่าท้องกับเขา จะตรวจดีเอ็นเอ แม่เด็ก
มันก็ไม่ให้ตรวจ โอ๊ย บ้านเขานะแทบล้มประดาตาย ยังดีที่เมื่อเร็วๆ
นี้เองเด็กมันเกิดผมเปลี่ยนสีเป็นสีทองเหมือนพวกฝรั่ง ผิดโคตรเหง้า
คักราชของทั้งสี่ภาคแล้วก็แม่ของมัน เสียภาคถึงได้หลุดจากการเป็น
จำเลยสังคม เนี่ย...แล้วอย่างนี้เธอคิดจริงๆ เรือ...ว่าเขาจะคบกับผู้หญิง
จนๆ อย่างเธอ ยังไงเขาก็ต้องระแวงบ้างล่ะว่าเธอจะมาเกาะเขากิน เงิน
ทิปที่ให้นะเธอ ก็เอาไว้พิสูจน์นะสิว่าเธอจะเป็นผู้หญิงหิวเงินหรือเปล่า'

เขมิกาจำได้ว่าคำพูดทุกคำของพลอยรวิเหมือนไม้ตีเข้าแสบหน้า
เธอยืนตัวขามองเพื่อนร่วมรุ่นคนนั้นเดินจากไปพร้อมความสะอึกใจ
ความรู้สึกในตอนนั้นไม่สามารถแจจแจงได้ถูก แต่มันมีสิ่งเดียวที่อยู่
เป็นเพื่อนเธอเสมอเมื่อเธอสับสนถึงขีดสุด

น้ำตา...

เขมิกาจำได้ว่าตัวเองร้องไห้แบบไร้เสียง ร้องให้ทำไม่ไม่รู้ รู้เพียง
เมื่อมันมีความรู้สึกที่ตีขึ้นมาจุกอยู่ในอก น้ำตาก็ไหลออกมาแทน รอ
จนสงบสติอารมณ์ได้ เธอก็รีบไปหาลภัสรดากับปารวีเพื่อสอบถาม
เรื่องของการเพิ่ม และสิ่งที่ได้รู้ก็เหมือนหินก้อนโตที่เธอแสบก้มลงไป
อ้อมมันขึ้นมา

'ใช่ คุณภากระอะไรนั่นเขาเคยมีข่าวโดนหาว่าทำผู้หญิงท้องแล้ว
ไม่รับ เขาก็ไม่รับจริงๆ นะ คุณพ่อคุณแม่ยังว่าเลยว่าเขาแข็งพอตัว
แต่เรื่องมันก็นานแล้วนี่ ฟ้าอยากรู้ไปทำไม'

เขมิกายังไม่ตอบเพื่อนเพราะวินาทีที่รู้ น้ำตาก็ล้นออกมาพร้อม
เสียงสะอึกสะอื้น ทำเอาเพื่อนรักทั้งสองของเธอตกใจจนหน้าซีด

ละล้าละลักปลอมโยนกระทั่งรู้เรื่องราวที่ไม่ทันได้สนใจเฝ้าดู

ลภัสรดาคุ่น 'นี่แสดงว่าหมอนั่นเอาเงินมาล่อฟ้าั้งั้นหรือ มัน
หมายความว่าไง'

'ฉันก็ไม่รู้ ฉันคิดว่ามันเป็นทิปธรรมดา'

'แต่มันมากไป ฟ้าก็รู้'

'ฉันไม่ได้คิดอย่างนั้นจริงๆ นะลี...ตอง'

'แล้วเขาละคิดยังไง'

เขมิกาสายหน้า น้ำตาร่วงด้วยความขมขื่น ใจหนึ่งคิดว่าตัวเอง
ทำถูก แต่ความรักก็ทำให้เธออ่อนแอจนอีกใจหนึ่งกลัวใจเขานัก 'ฉัน...'

ลภัสรดากอดไหล่เธอ ส่วนปารวีไม่มีอะไรจะพูด นอกจากทำ
ตาแดงเพราะสงสารเพื่อนแล้วตามเข้ามาสวมกอดด้วยอีกคน

'คราวนี้พลอยมันอาจจะพูดถูกนะ เขาเป็นผู้ใหญ่กว่าเราตั้งเยอะ
แล้วเขาก็มีโอกาสเจอผู้หญิงดีๆ ตั้งมาก ทำไมต้องเป็นฟ้าด้วย'

'ฉันไม่รู้...ไม่รู้จริงๆ'

เขมิกาตอบเพื่อนด้วยความรู้สึกที่แท้จริง เธออาจจะยังเป็นแค่
เด็กโง่คนหนึ่งถึงได้ไม่รู้ว่ภากรคิดอะไรอยู่

น้ำตาในคราวนี้เป็นเพียงแค่การเริ่มต้นของเรื่องราวอันขมขื่น
และเมื่อเรื่องมันดำเนินมาถึงจุดที่เธอโดนบังคับให้รับรู้ว่าเหตุผลใน
ท่าทีที่เขามีต่อเธอคืออะไร เขมิกาก็หัวใจแหลกสลายจนไม่อาจกอบ
มันกลับมาซ่อมให้เป็นดวงเดิม

บทที่ 4

ระลึกถึง 'เหตุการณ์' ขณะที่เธอต้องรับรู้ถึงความโหดร้ายในความรัก เขมิการวดราวจนความรู้สึกพุ่งขึ้นมาตันอยู่ที่หูกี่ตา จนต้องยกเครื่องตีขึ้นตีมั่วแล้วแล้วแล้วเพื่อขับไล่ภพวินาที่นั่นออกไปให้หมด

กว่าจะลืมๆ มันได้ก็ตอนที่รู้สึกได้ว่านั่งไม่ค่อยตรง ลภัสสรดา กับปารวียังคุยกันเรื่องตามหาชายหนุ่มผู้สมบูรณ์เพียบพร้อมสักคนมาแต่งงานด้วย และเธอก็เอออตามไปอย่างงงๆ ถึงอย่างนั้นก็หัวเราะออกทั้งๆ ที่ไม่รู้ว่าจะทำอะไร

"ลี้...เธอเมาแล้วละ ถึงได้มาชวนพวกเราแต่งงาน" ปารวีขมวดคิ้วมองเพื่อนสาวที่นั่งโง่งนงอกแงกอยู่ข้างตน ครั้นหันมาเห็นเขมิกากำลังยกแก้วไวน์ขึ้นดื่มอีกแก้วหนึ่งก็รีบโผล่เข้าขวาง "ตายแล้ว ฟ้า นี่ก็อีกคน นั่งจะตัวไม่ตรงอยู่แล้วยังจะดื่มอีก พอๆ เป็นอะไรไปละเนี่ย ยัยลี้กลายเป็นเมรัจฉานนี่ไม่แปลก แต่เธอแปลกนะฟ้า"

"แปลกเธอ..." เขมิกาถามกลับ

ถามก็ถามไปอย่างนั้นละ ตอนนี่เธอรู้ตัวบ้างไม่รู้ตัวบ้าง แต่มัน

ก็ทำให้อารมณ์ดีเป็นบ้า

"แปลกตรงไหน"

"ก็แปลกตรงนี่ละ ปกติไม่เห็นชอบดื่ม คอยแต่จะช่วยเตือนไม่ให้ลื้มมาก วันนี้เป็นอะไร ว่าไปตองก็เห็นฟ้าแปลกๆ ตั้งแต่อยู่ในงานแล้วนะ"

"ไม่เป็นแปลกตรงไหน" คนสวยหวานขมวดคิ้ว แต่สุดท้ายก็ยิ้มหยาดยิ้มออกมาอย่างไม่ถือสา เพราะเธอเป็นสำคัญ "...หนึ่งเรื่องนั้นสนุกดีนะตอง ที่เราไปดูกันตอนไปซื้อป๊อกรอบคาราวที่แล้วนะ"

"ตาย เปลี่ยนคลื่นเฉยเลยแม่เขมิกาฟ้าดวงใจ เมาประแล้วเนียเฮ้อ...กลับเหอะนะ"

"จะกลับแล้วเหอ"

"กลับแล้ว ไม่ไหวนะ เกิดยัยลัดบไปตอนนี้จะแย่มากๆ จ่ายเงินแล้วช่วยกันพุงลิที่ฟ้า"

"อ้อ ได้" สาวสวยลุกขึ้น แต่ล้มกลับลงไปนั่งใหม่

ตอนนี้แหละที่เขมิกาเริ่มสำนึกได้ว่าตัวเองเมา จึงนั่งหลับตาครู่หนึ่ง สะบัดหัว เรียกสติกลับมาได้อีกสองส่วน ก่อนจะช่วยปารวีพุงลภัสสรตาออกจากลานจ้อยอย่างทุลักทุเล โดยไม่ทันสังเกตเลยว่าภากรซึ่งเพิ่งหาทางหลบออกมาจากงานแต่งงานได้...กำลังเฝ้าดูเธออยู่อีกทาง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)